

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

11. ČÍSLO / XVII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 € / 12,05 Sk

15. BŘEZNA 2009

Z obsahu:

**Poselství Benedikta XVI.
k postní době 2009**
- strana 2 -

**Stigmatizovaná
Rosalie Putová**
K 90. výročí jejího úmrtí
Jean Marc Derzell
- strana 4 -

**Rodina - Boží dar
(dokončení)**
Christa Meves
- strana 6 -

Otec Pio a Pius XII.
Felice Scappucci -
pokračování (4)
- strana 8 -

**Každý kněz má hlubokou
úctu před kajícím**
Karl Josef Wallner OCist.
- strana 9 -

Pán Ježíš o svých kněžích
Nedůvěra kněžských duší
je nejnebezpečnější zbraň,
skrze kterou ďábel
triumfuje
- strana 10 -

**Svatý Josef,
člověk spravedlivý**
- strana 11 -

Vitráž v kostele sv. Josefa v Makawao, Maui (Havaj)

Poselství Benedikta XVI. k postní době 2009

Drazí bratři a sestry, na počátku postní doby, která představuje nejintenzivnější cestu duchovního cvičení, předkládá nám liturgie tři postní praktiky, které jsou velmi drahé biblické i křesťanské tradici: modlitba, almužna a půst – abychom se připravili k co nejlepší oslavě Velikonoc a zakusili tak Boží moc, jak to uslyšíme o velikonoční vigílii: *zahání hříchy, smývá viny, hříšníkům vrací nevinnost a zarmouceným radost, zahání nenávisť, vytváří jednotu srdcí a pokořuje zlé moci* (Velikonoční chvalozpěv). Ve svém obvyklém svatopostním poselství chtěl bych se letos zastavit a zamyslet zvláště nad hodnotou smyslu půstu. Postní doba totiž přivádí na mysl čtyřicet dní půstu, které prožil Pán na poušti, dříve než zahájil svou veřejnou misi. V evangeliu čteme: *Ježíš byl Duchem veden na poušť, aby byl pokoušen od ďábla. Postil se čtyřicet dní, až nakonec vyhladověl* (Mt 4,1-2). Jako Mojžíš dříve než přijal desky Zákona (srov. Ex 34,28), jako Eliáš než se setkal s Hospodinem na hoře Choreb (srov. 1 Král 19,8), tak se Ježíš modlitbou a postem připravoval na své poslání, na jehož začátku byl tvrdý střet s pokušelem.

Půst smiřuje Boha

Můžeme se ptát, jakou hodnotu a jaký smysl má pro nás křesťany odříct si něco, co by samo o sobě bylo dobré a užitečné pro naši podporu. Svaté Písmo a celá křesťanská tradice učí, že půst je velká pomoc, jak se vystříhat hříchu a všeho toho, co k němu vede. Proto se v dějinách spásy mnohokrát ozývá výzva k půstu.

Již na prvních stránkách Písma svatého Hospodin žádá od člověka, aby se zdržel požívání zakázaného ovoce. *Můžeš jíst ze všech stromů v zahradě, ale ze*

stromu poznání dobrého a zlého jíst nesmíš, protože v den, kdy bys z něho jedl, jistě bys musel zemřít (Gn 2,16-17). Když svatý Basil komentuje božský příkaz, konstatuje, že „půst je řádný stav v Ráji“ a „první příkaz v tom smyslu byl dán Adamovi“. Nicméně uzavírá: „Nesmíš jíst“ je tedy zákon půstu a zdrženlivosti“ (srov. Sermo de jejunió: PG 31, 163, 98).

Jelikož jsme všichni zatíženi hříchem a jeho následky, nabízí se nám půst jako prostředek k novému navázání přátelství s Bohem. Učinil tak Ezdráš před zpáteční cestou z vyhnanství do Svaté země a vyzval shromážděný lid, aby se postil, a jak řekl, *pokořil se tak před naším Bohem* (8,21).

Všemohoucí jejich prosbu vyslyšel a ujistil je svou přízní

a ochranou. Nejinak se zachovali občané v Ninive, kteří byli vnmaví k Jonášově výzvě k pokání a na znamení své upřímnosti vyhlásili půst slovy: *Kdo ví, možná že se Bůh v lítosti odvrátí od svého planoucího hněvu a nezahyneme* (Jon 3,9). Bůh tedy viděl jejich dobré skutky a ušetřil je.

Novozákonní pojetí

V Novém zákoně Ježíš osvětluje hluboký důvod postu, když staví na pranýř chování farizeů, kteří úzkostlivě zachovávají zákonem stanovené předpisy, ale jejich srdce je daleko od Boha. Opravdový půst, opakuje i božský Mistr, je spíše v plnění vůle nebeského Otce, který *vidí, co je skryté, a odmění tě* (Mt 6,18). On sám nám dává příklad, když odpovídá satanovi na konci čtyřiceti dnů prožitých na poušti, že *člověk není živ samotným chlebem, ale každým slovem, které vychází z Božích úst* (Mt 4,4). Pravý půst je tedy zaměřen na požívání *pravého pokrmu*, což je konat vůli Otce (srov. Jan 4,34). A zatímco Adam přesto neuposlechl Boží příkaz *nejíst z ovoce stromu poznání dobrého a zlého*, věřící má v úmyslu podřídit se postem pokorně Bohu a důvěřovat v jeho dobrotu a milosrdenství.

V prvním křesťanském společenství nacházíme postní praxi zřetelně přítomnou (srov. Sk 13,3; 14,22; 27,21; 2 Kor 6,5). Také církevní Otcové mluví hlasitě o půstu schopném držet na uzdě hřích, potlačovat žádostivost „starého Adama“ a otevřít v srdci věřícího cestu k Bohu. Půst je navíc praxe běžná a doporučovaná světcí všech dob.

Svatý Petr Chryzolog píše: „Půst je duší modlitba a milosrdenství je životem postu, proto kdo se modlí, ten se postí. Kdo se postí, má milosrdenství. Kdo při prosbě touží být vyslyšen, ať vyslyší toho, kdo se na něho obrací s prosbou. Kdo chce najít

Pokračování na str. 12

Editorial

Ve své úvaze o svátosti smíření (str. 9) použil P. Wallner výstižnou anekdotu o člověku hledajícím smíření u tří různých „soudních stolců“. Při záplavě reakcí na postup Svatého otce, který usiluje o smíření s Kněžským bratrstvem svatého Pia X., mě napadlo, kterému z těchto soudních stolců většina těchto reakcí v zahraničí i u nás nejvíce odpovídá, a dospěl jsem k závěru, že nejčastěji se tu uplatňuje postoj islámského imáma.

Jako balzám na duši a hudba ze zcela jiného světa působí četba úryvku z knihy Conchity Armidy, ve kterém před námi Pán Ježíš otevírá zcela jiné horizonty božského prostředí svého nekonečného milosrdenství a dobrotivosti. Můžeme tak vidět nesmírný kontrast mezi jeho Srdcem a smýšlením mnohých, i těch, kteří by mu zde na světě měli být nejvíce podobní.

Celé této nepřiměřené aféry rafinovaně využívá odvěký Nepřítel, který chce tuto příležitost využít k tomu, aby nás ještě více rozdělil, zatvrdil a odvedl naši pozornost od našich vlastních pochybení a od toho, co je nejnaléhavější a nejpotřebnější, a to je hluboké obrácení a návrat k opravdové lásce.

Kdyby všechny ty kategorické soudy a žaloby vycházely z opravdové touhy po prav-

dě a spravedlnosti a spásy duší, museli by se rozhorlení žalobci ozývat už dávno a poukazovat nekompromisně na ty, kteří bez jakýchkoliv problémů zpochybňují a popírají základní pravdy naší víry, jako je božství Ježíše Krista, jeho zářky a zmrtvýchvstání a jeho reálná přítomnost v Nejsvětější svátosti oltářní. Kolem takových popíračů však žádný hluk nevzniká.

Při četbě Conchitinych zápisů si uvědomujeme, jaký je to rozdíl mezi našim jednáním a jednáním Božího Syna. Zatímco nás rozhořčuje jednání druhých, i když se nás týká jen nepřímo, hříšný život nevěrných kněží bezprostředně zraňuje Ježíšovo Srdce a jeho lásku. Přesto v jeho slovech nenacházíme ani náznak odsouzení, v krajním případě jen nevýslovný smutek z hrozící záhuby. Ježíšovo chování k hříšným, to jsou ustavičně nové výzvy, nabídky a přesvědčování o nekonečnosti a nevyčerpatelnosti jeho lásky a milosrdenství. Pán se nesmírně těší na každé obrácení a zdá se, že navrátilci slibuje dokonce více než těm, kteří ho nikdy nezradili. Za mnoha reakcemi na papežovo gesto jako by se skrývalo dokonce zklamání z toho, že by mělo dojít ke smíření. Osobní prestiž je

Pokračování na str. 13

Moudrost Všemohoucího

*Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní neděle*

Stravuje mě horlivost pro tvůj dům.

Doprovod' Ježíše na jeho pouti do Otcova domu. *Jak velice touží být v tom, co je jeho Otce!* Již jako dítě překvapil své rodiče, když dal neobvyklým způsobem najevo, jak velice si cení Božího chrámu. *Všichni tehdy zaslali nad moudrostí jeho odpovědi.*⁽¹⁾

Nyní opět míří s učedníky do chrámu a touží po něm tak velice, že *pospíchá před nimi*⁽²⁾. Ale čeká ho zde nemilé překvapení: s bolestí se dívá na to, jak se z domu jeho Otce stalo nedůstojné tržiště. Co se mu tu nejvíce nelíbí? Že se zde přestalo myslet na Boha a jeho slávu. Pro tyto lidi se Hospodin i jeho chrám mění na výhodnou příležitost k osobnímu prospěchu. Nevede je do chrámu zbožnost, ale chamtivost, která je tím hanebnější a odsouzenější, že nepoškozuje jen příchod, ale především uráží čest a slávu samotného Boha. Všechny ty ziskuchtivé znesvěcovatele chrámu už ani nenapadne, že by na jejich podnikání mohlo být něco špatného. To, co se tu děje, už nikomu nevadí, dokonce v tom každý našel nějakou svoji výhodu. Jak to, že ani představení, kteří mají v první řadě dbát na důstojnost chrámu, nemají námítky proti nedůstojnému způsobu obchodování v nádvoří Hospodinova příbytku?

Ježíš však vůbec nebere v úvahu, že se zneužívání chrámu stalo již docela samozřejmou praxí. Uspané svědomí není omluvou pro porušování Božího zákona. Naopak, čím více se zlořád zabydlel a zakořenil, tím více je zapotřebí, aby byl rázně vymýcen. Nediv se proto, když Ježíš na obranu Otcova domu vystupuje s veškerou svou božskou autoritou. Pohleď, jak jej *stravuje jeho horlivost*. Ačkoliv se postavil sám proti celému zástupu, nikdo se neodvažuje mu odporovat. Všichni prchají před bičem spravedlnosti, až zůstanou na nádvoří jen zpřevracené stoly. Jsou situace, kdy laskavé vysvětlování už nevystačí a je na místě rázný zásah. Nezdůvodnil i u tebe a v tvém okolí nežádoucí zlovyk, který vyžaduje, abys s ním skoncoval se stejnou rozhodností?

Ale jsou tu oči, které všechno sledují se značnou nelibostí. Velekněží a starší se cítí dotčeni. Soudí, že Nazaretský zasahuje do jejich kompetence. Co si to dovoluje? *»Jakým znamením se prokážeš, že to můžeš činit?«*

Židé si přejí zázrak. Ale k čemu jim to bude? Jejich problém je v tom, že kdykoliv jsou svědky zázraku, neuvěří. Kdyby uvěřili, mu-

seli by nejen připustit, aby vyčistil chrámové nádvoří. Museli by se také sklonit před jeho božstvím, a to je právě to, co odmítají. Proto nechtějí přičíst Ježíšovy zázraky jeho božské moci, nýbrž spojení s Belzebubem⁽³⁾. Co řeknou tito znalci Písma o Ježíši, až jim předloží hmatatelný důkaz svého božství a *ve třech dnech postaví svůj chrám*? Vzpomenou si, že *ten podvodník ještě za živa prohlásil: »Po třech dnech vstanu z mrtvých.«*⁽⁴⁾

Ježíšovo znamení je znamení Kříže. Až je jejich zatvrzelost dožene k tomu, že se jim podaří *zbořit jeho chrám*, potupit ho a zabit, otevřou mu tak cestu k jeho největšímu oslavení. Každý pokus zbavit se Boha otevírá novou příležitost k jeho oslavě. Nic naplat, že se to nelíbí ani židům, ani pohanům: *židy to uráží a pohané to pokládají za hloupost*. Jedni si nadmíru zakládají na svém postavení a druzí na své myslitelské výlučnosti. Ani jedněm, ani druhým nevyhovuje takové náboženství, které hovoří o cestě pokory a utrpení. Jsou výrazným příkladem pošetilých, kteří ve skutečnosti uctívají jen sami sebe a nejsou ochotni přiznat, že *Boží moudrost je moudřejší a silnější než lidé*. Chtěli by si vybrat Boha jako šat, aby si ho upravili k vlastní podobě a oslavě, a v bláhové samolibosti se domnívají, že si našli nejvhodnější způsob bohopocty.

Neocitl ses také v bludném kruhu takového naruby obráceného náboženství, které není službou Bohu, ale jen si Bohem posluhuje? Pros pokorně Pána, který *vidí, co je v člověku: Chraň svého služebníka před opovržlivostí, nedopusť, aby mi vládla. Zbav mě vin, které jsou mi skryty.*⁽⁵⁾

Boha si nemůžeme vybírat podle svého vkusu, ani ho posuzovat podle své domnělé moudrosti, neboť je jen *jeden jediný a žádáný jiný*. Na co chceš spoléhat, ne-li právě na Něho? *Zničím moudrost moudrých a zavrhnou chytrost chytrých.*⁽⁶⁾

Je jen jedna cesta, jak najít Boha: je to cesta poslušných, *kteří jsou povoláni* a kteří se neptají své zchytralosti, ale Boha samotného, co od nás žádá spravedlnost a láska dobrotivého Otce, který je tak velkodušný, že *oznámil své slovo a svá přikázání Izraeli. Tak nejednal se žádným národem.*⁽⁷⁾ *Hospodinův zákon je dokonalý: nezkušenému dává moudrost.*⁽⁸⁾ Nepřemýšlej, zda ti vyhovuje, ale o tom, co je třeba udělat, abys ho zachoval a oslavoval tak nejmoudřejšího Stvořitele, který je ti Otcem.

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Lk 2,47; ⁽²⁾ srov. Mt 10,32; ⁽³⁾ srov. Lk 11,15;

⁽⁴⁾ Mt 27,63; ⁽⁵⁾ Ž 19,14.13; ⁽⁶⁾ Iz 29,14;

⁽⁷⁾ Ž 147,20; ⁽⁸⁾ resp. žalm 19

Liturgická čtení

1. čtení – Ex 20,1–3.7–8.12–17

Bůh vyhlásil všechna tato přikázání: „Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, já jsem tě vyvedl z egyptské země, z domu otroctví. Nebudeš mít jiné bohy mimo mě. Nezneužiješ jména Hospodina, svého Boha. Hospodin nenechá bez trestu toho, kdo by jeho jména zneužíval. Pamatuj na den sobotní, že ti má být svatý. Cti svého otce i svou matku, abys dlouho žil na zemi, kterou ti dává Hospodin, tvůj Bůh. Nezabiješ. Nezcizoložíš. Nepokradeš. Nevydáš křivé svědectví proti svému bližnímu. Nebudeš dychtit po domu svého bližního. Nebudeš dychtit po ženě svého bližního, ani po jeho otroku, ani po jeho otrokyni, ani po jeho býku, ani po jeho oslu, vůbec po ničem, co patří tvému bližnímu.“

2. čtení – 1 Kor 1,22–25

(Bratři a sestry!) Židé si přejí zázraky, Řekové zase hledají moudrost, ale my kážeme Krista ukřižovaného. Židy to uráží a pohané to pokládají za hloupost. Ale pro ty, kdo jsou povoláni, ať jsou to židé nebo pohané, je Kristus Boží moc a Boží moudrost. Neboť „pošetilá“ Boží věc je moudřejší než lidé a „slabá“ Boží věc je silnější než lidé.

Evangelium – Jan 2,13–25

Byly blízko židovské Velikonoce a Ježíš se odebral vzhůru do Jeruzaléma. V chrámě zastihl prodavače býčků, ovcí a holubů i směnárny, jak tam sedí. Tu si udělal z provazů důtky a vyhnal všechny z chrámu i s ovcemi a býčky, směnárníkům rozházel peníze a stoly jim zpřevracel a prodavačům holubů řekl: „Jděte s tím odtud! Nedělejte z domu mého Otce tržiště!“ Jeho učedníci si vzpomněli, že je psáno: „Horlivost pro tvůj dům mě stravuje.“ Židé mu však namítli: „Jakým znamením nám dokážeš, že tohle smíš dělat?“ Ježíš jim odpověděl: „Zbořte tento chrám, a ve třech dnech jej zase postavím.“ Tu židé řekli: „Tento chrám se stavěl šestačtyřicet let – a ty že bys ho zase postavil ve třech dnech?“ On však to řekl o chrámu svého těla. Teprve až byl vzkříšen z mrtvých, uvědomili si jeho učedníci, co tím chtěl říci, a uvěřili Písmu i slovu, které Ježíš řekl. Když byl v Jeruzalémě o velikonočních svátcích, mnoho jich uvěřilo v jeho jméno, když viděli znamení, která konal. Ježíš se jim však sám nesvěřoval, protože znal všechny a nepotřeboval, aby mu někdo něco o lidech vykládal. Sám totiž věděl, co je v člověku.

Stigmatizovaná Rosalie Putová

K 90. výročí jejího úmrtí

Povolání již v dětství

Rosalie se narodila 2. srpna 1868 v Lummenu Hasseltu v belgickém Limburgu. V sedmi letech ji rodiče museli poslat do služby na jeden statek, kde vykonávala často velmi těžké práce. Dívky si tam velice vážili. Paní Kassová, která ji tehdy znala, dosvědčila: „Bylo to velmi pracovitě a dobrosrdečně děvče. Lepší než Rosalie Putové nebylo.“

Když jí bylo deset let, svěřila se zpovědníkovi se záležitostí, jejíž dosah ještě ani nemohla zhodnotit: „Chtěla bych složit slib čistoty, chtěla bych být čistá a nevinná jako Matka Boží.“ Později se jí při přípravě na první svaté přijímání zjevil Pán Ježíš a ukázal jí veliký kříž. Na pravé straně kříže byla nádherná koruna z bílých růží, uprostřed koruna z rudých růžových pupat a na levé straně koruna z trní. Zpovědník jí vysvětlil, že jí chtěl Spasitel nabídnout těžký kříž a trnovou korunu: „Když budeš utrpení trpělivě snášet, přivedeš poupata k rozkvětu a budeš jimi v nebi ozdobena. Věncem z bílých růží znamená svatou čistotu a nevinnost.“ Rosalie složila slib čistoty a po svatém přijímání přijala dobrovolně od svého Snoubence kříž a korunu...

Rosalie Putová

Později se tento kříž vryl v nepopsatelných bolestech do její pravé paže.

Pak přišla stigmata, která způsobovala, že každý pátek krvácela její hlava, ruce a nohy. Ve čtvrtek večer se objevily na kůži malé zarudlé body. Ty se pak zvětšily, kůže praskla a došlo k silnému krvácení. Mladá Rosalie prosila naléhavě Ježíše, aby tato znamení ukryl před lidskými zraky. Podařilo se jí tuto milost tajit před svým okolím až do roku 1886, kdy jí bylo 18 let.

Vnitřní spojení s Kristem

V tom roce se Rosalie rozhodla vstoupit do kláštera k redemptoristkám v Anvers. Ale nebe pro ni vybralo jinou cestu. Bezprostředně před odjezdem těžce onemocněla a dostala již svátosti umírajících. Uzdravila se, ale už nikdy nebyla zcela zdravá. Musela se smířit s tím, že zůstane na malém statku v Lummenu

třicet let upoutaná na lůžko jako ochrnutá.

Mladá mystička, která měla velice jemnou pleť, mohla požívat jen vodu a některé ovoce. Někdy jí návštěvníci přinesli ovoce, které kvůli nim snědla proti své vůli, trpěla pak velkými žaludečními křečemi, protože nechtěla, aby se někdo dověděl o jejím tajemství. Ve skutečnosti jejím jediným pokrmem byla jen Eucharistie. Protože místní duchovní, kteří byli vůči ní nedůvěřiví, jí odmítali přinášet svaté přijímání, posílal jí nebeský Otec anděla z družiny Mariiny a ten jí podával nebeský Chléb.

Tato noční svatá přijímání, která byla utajena i před domácími, odhalil její zpovědník P. Duchâteau. Ve jménu poslušnosti Rosalii zavázal, aby mu všechno odhalila.

Pak chtěl zázrak sám osobně prověřit v jejím pokoji. Slyšel nejprve malý zvonek, pak spatřil anděla, který byl oděný jako kněz a nesl ciborium. Doprovázely ho duše z očiště, které Rosalie svým utrpením vysvobodila.

Každý pátek prožívala Kristovo utrpení jako divák i jako spoluúčastnice. Abbé Weidehaupt popisuje, že Rosalie ve 12 hodin upadla do hrůz agonie a hodinu ležela tváří k zemi na podlaze. Pak se postavila, a i když její nohy byly ochrnuté, udělala čtyři kroky a padla tváří na zem a její hlava těžce narazila na kamennou dlažbu. Druhý a třetí pád „pod křížem“ byl obdobný. Po čtvrtém pádu zůstala ležet na zádech a roztáhla paže. Na její tváři se zračily kruté bolesti a ruce i nohy se trásly. Bylo slyšet jen její bolestné vzdechy. Agonie trvala hodinu. Bylo slyšet, jak sama sebe nabízí za oběť a jak v různých řečech prosí za osvobození duší z očiště. Pak řekla: „Pane Ježíši, nyní ode mne odejmi kříž!“ Její tvář

pak zazářila nepopsatelnou krásou. Když extáze skončila, položila se opět na lůžko. Tak byla pro náš racionalistický svět zviditelněna Boží láskou. U přítomných mohl tento strašný zážitek jen prohloubit víru a zapálit srdce pro Krista.

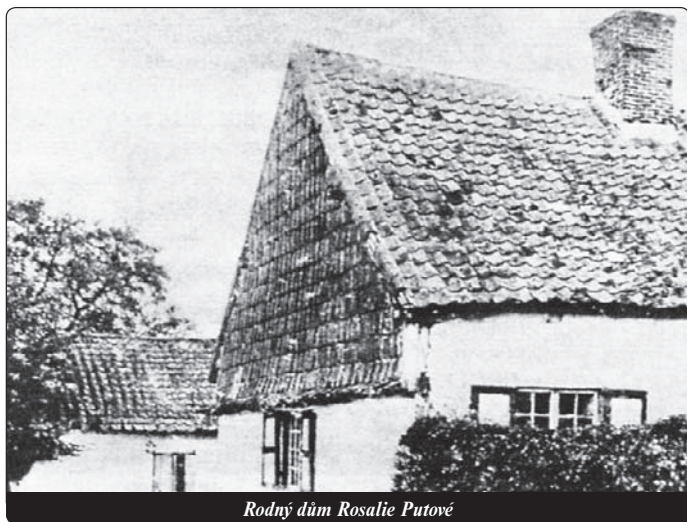
Vonná zahrada jejích ctností

Není pochyb, že Rosalie si vysloužila i korunu pokory. Prosila Pána ustavičně, aby ji zachoval neznámou a skrytou. Snažila se svoje oběti a mimořádné milosti přede všemi skrývat. Když se zdálo, že některý návštěvník odhalil její mystické spojení s Kristem, byla z toho smutná a stáhla se do své ulity, ale lidem, které chápala jako Bohem vyslané, pokorně odpovídala. Když jí biskup Baumgarten řekl, že ji papež Pius X. velice miluje, odpověděla: „Z takové chvály nemám radost. Zůstanu na dně studny a slibuji, že tady zůstanu navždy. Moje jméno po otci je Put a podle významu toho jména chci zůstat ve své studni.“

Řekla: „Nejsem nic, jen nehodná hříšnice.“ Také snášela všechno zlé, co se o ní mluvilo. Odpouštěla pomlouvačům a modlila se podle příkladu Ježíše, se kterým bylo stejně nakládáno.

Není proto těžké spatřovat v ní také hrdinku lásky. V přítomnosti své přítelkyně Heleny si povzdechla: „Můj Ježíši, jak málo jsi milován! Kéž bych mohla trpět za celý svět, aby tě více miloval!“

Od svých 13 let se Rosalie modlila soustavně za duše v očiště a obětovala se za ně jako úplná oběť. Na svém lůžku jako nemocná měla tu milost, že mohla lidem, kteří ji prosili o útěchu, přinášet úlevu. Přicházeli za ní do malého statku v Lummenu kněží i biskupové a významní politici z různých zemí, aby od ní získali pomoc a inspiraci. Rosalie, která absolvovala jen první roky základní školy, udivovala všechny svou hlubokou moudrostí. Je-

Rodný dům Rosalie Putové

den kněz o ní řekl: „Rosalie je sama pravda.“

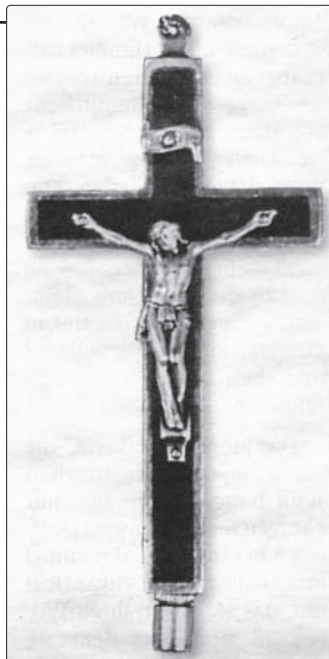
Pravidelně ji navštěvovali hříšníci, aby se svěřili do jejich modliteb. S velkou radostí za ně obětovala své utrpení. Rosalie prožívala konkrétní situace jejich hříchů a intriky nepřítelů, což pro ni nebylo bez rizika, ale tak k nim mělo najít cestu Boží milosrdenství. Prožívala také pokušení obrácených hříšníků, aby jim pomohla vytrvat v dobrém.

Konstatovali jsme již, že mystička z Lummenu velice ctila poslušnost a rozhodla se zcela se odevzdat do Božích rukou. Když jí návštěvník položil nějakou otázku, ptala se napřed kříže, který visel v jejím pokoji na stěně. Dala se také vést zpovědníkem nebo knězem, který jí byl poslán. Někdy stačilo, že jí kněz něco jen duchovního navrhl, a hned to vykonala. Zcela klidně reagovala na to, když kaplan z Lummenu a její matka chtěli uzavřít její pokoj, aby tam v pátek nemohli přicházet žádní návštěvníci.

Nezapomeňme také na čistotu, onu ctnost, ke které se Rosalie zavázala slibem již v 10 letech. Vzpomeňme si na krásný věnec bílých růží, který jí čekal na jednom rameni jejího kříže, když jí ho Ježíš ukázal. Sama řekla: „Při křtu mi Bůh dal jméno Rosalie a z jeho dobroty kvetou růže bliženské lásky ustavičně v mém srdci. Přes všechny zkoušky jsem si mohla uchovat neporušenou lilii čistoty.“

Její charismata

Lidé přicházeli za Rosalii, protože věděli, že jim může pomoci při řešení těžkých problémů. Boží služebnice uměla číst v lidském srdci a rozuměla bezprostředně, co tam není v pořádku. Své přítelkyni Heleně svěřila: „Lidé za mnou přicházejí a přinášejí mi své starosti. Svou trpělivou pozorností dělám, jako bych nevěděla, o co jde, ale já vím předem, co mi chtějí říct.“ Jednoho dne prosila Helena Rosalii, aby

Kříž, který Rosalii Putové daroval papež Pius X.

se modlila za jednu nemocnou osobu. Rosalie ihned odpověděla, že na jejím stavu se nic nezmění, dokud příbuzný této ženy bude působit pohoršení. Helena šla k nemocné a ta jí potvrdila, že tomu tak skutečně je.

Rosalie měla dar hierognózy a poznávala, co je posvěcené a co ne, i když jí chtěli oklamat. Když byla v extázi a měla zavřené oči, automaticky se otáčela tam, kde stál kněz. S nadšením rozpoznávala pravé relikvie, které jí přinášeli, jako např. obraz, na kterém byla krev Luisy Latau, jiné valonské stigmatizované, šátek Anny Kateřiny Emmerichové nebo popel z domu Matky Boží v Efezu, který byl objeven v roce 1885.

V její přítomnosti se také uskutečnila tělesná a duchovní uzdravení. Jeden příklad: Jedno-

ho dne ji prosili, aby se modlila za přežití jedné ženy, která onemocněla těžkým zápallem plic. Tato žena byla velkým dobrodincem jednoho kláštera. Rosalie byla ihned připravena převzít část její nemoci na sebe. V tom okamžiku se nemocná cítila lépe, ale Rosalie byla na pokraji hrobu.

Jsou známy i příklady bilokace. Pomáhala tak svým drahým. Jedné přítelkyni pomohla překonat těžké pokušení, jinou přivedla na pobožnost křížové cesty a na každém zastavení zanechala po sobě vůni.

Po stopách Panny Marie v Efezu

26. listopadu 1908 obdržela Rosalie plán křížové cesty, který v 1. století pečlivě zřídila Panna Maria v Efezu. Ježíš jí ukázal zastavení a řekl jí, že tato křížová cesta vede k místu, kde apoštolové uložili Matku Boží, když usnula. Chtěl, aby bylo opět nalezeno toto místo a její pohřební plátno. Rosalie však odmítla dát tento plán papežovým vyslancům, aby se při té příležitosti nestala slavnou. Tento plánek je nyní vyryt na jejím náhrobku.

Boží prozřetelnost to zařídila tak, že omilostněná Rosalie měla jedinečnou přítelkyni Helenu Hofmannovou. Ta se stala její důvěrníci. Povzbuzena P. Valentinem Paquayem z Hasseltu a biskupem z Lutychu, ujala se Helena v letech 1913–14 redakce „Deníku jednoho svědka“. Když ho biskup v roce 1910 četl, prohlásil, že to bude důležitý mate-

riál pro proces blahorečení služebnice Boží.

Helena musela čekat ještě sedm let, než jí Rosalie ukázala další kříž, který byl vyryt na její hrudi. Kříž měl rozměry 36 x 20 x 4 cm a o vigiliích svátků Páně a Panny Marie za velkých bolestí krvácel.

Co si jiní mysleli o Rosalii

Bohužel tehdy se spojily belgické, holandské a německé časopisy a zahrnuly Rosalii a její rodinu těžkými pomluvami. Psaly o ní, že si vydělává při čaji předpovídáním budoucnosti. Její otec byl dokonce kvůli tomu několik dní držen ve vazbě. Mnoho kněží zakazovalo svým farníkům navštěvovat její dům.

Biskup z Lutychu a Limmburgu řekl svým kněžím: „Nebudeme služebnici Boží hájit, protože ona musí pohrdání, pomluvy, sarkasmy a izolaci překonat jen s pomocí Boží milosti, aby tak dosáhla vysokého stupně svatosti. Pak jí sám Bůh oslaví. A církev se pak připojí k těm, kteří jí už nyní uvěřili, a bude hrdá na svou hrdinku.“

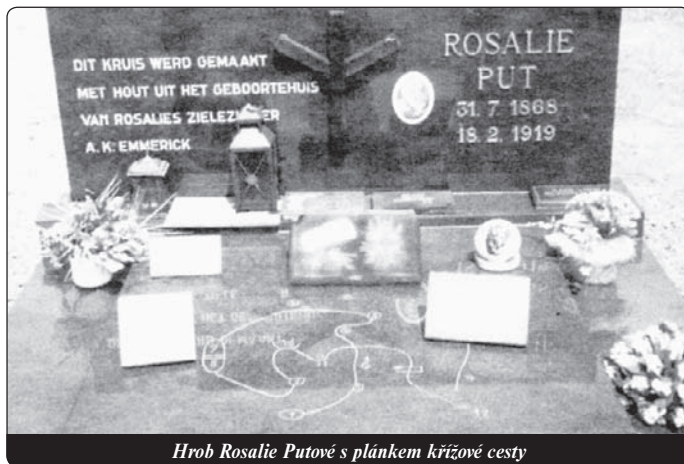
Papež Pius X. si Rosalie velice vážil, byl zainteresován na vykopávkách v Efezu. O Vánocích 1911 k 25. výročí svého utrpení obdržela Rosalie od Pia X. telegram a apoštolské požehnání. Později jí poslal krucifix s relikvií Svätého Kříže, který jí předal kardinál Rossum.

Nekonečný příběh lásky

Tato prostá květina z božské zahrady nám ukazuje, že jsme všichni povoláni k věčnému životu v lásce ke Kristu, když ho učiníme středem našeho života. Zakončíme toto vyprávění zvoláním, které tato nevěsta Kristova pronesla krátce před svou smrtí 17. února 1919: „Můj Ježíši, ještě dvě hodiny!“

Pramen: Helene Hofmann, Meine Besuche bei belgischen Stigmatisierten Rosalie Püt

Z Maria heute 10/2008 přeložil Iš-

Hrob Rosalie Putové s plánkem křížové cesty

Rodina - Boží dar (dokončení)

Stvořitel připravil lidem dar manželství a rodiny, aby mohli dosáhnout svého posledního cíle - lásky k Bohu a k bližnímu. Křesťansky pojatý obraz člověka obdivuhodně potvrzuje výzkum lidského mozku a hormonů.

Hormony a obdivuhodná Boží dílna

Jak se to skuteční? Není dáno předem, že při naší až zvířecky egocentrické dominanci všechno ztroskotá?

Až dosud zůstávalo hádanou, jak se to vůbec může podařit, ale nyní udělala věda určité malé pokroky a nahlédla do obdivuhodné Boží dílny.

Prenatální výzkum mohl zjistit, že již několik týdnů po početí ony jednotlivé chromozomy (mezi 47 lidskými), jejichž určení je přiřazeno k pohlaví XX a XY, začnou rozvíjet významné aktivity: působí na vznik a rychlý nárůst pohlavních hormonů estrogenu a testosteronu, které připravují odlišný vývoj mozku chlapců a dívek. Velká kvantita těchto hormonů v předporodním stavu potvrzuje význam tohoto vývoje pro rozdílné vybavení mozku. To působí, že bezprostředně po porodu, bez jakéhokoli učení vyvolaného okolím a prostředím, se chlapci a dívky chovají odlišně. A tyto rozdíly se utvářejí ve velké šíři kvantitativního směřování v určitých časových oknech až do dospělosti v normálním případě tak zřetelně, že žádný seriózní odborník v oblasti endokrinologie nemůže mluvit o vrozené shodě mezi muži a ženami. (Bohužel pouze ideologové mocných genderových hnutí věří v tuto shodu a pokoušejí se ji lidem dokazovat.)

Zvláštní úkoly otce a matky

Nemohu zde rozvádět podrobnosti, ale alespoň to nejdůležitější: Ženy jsou silným působením estrogenu od 13. do 50. roku věku a také pod vlivem již předporodního působení hormonu vybaveny jemnějším sluchem, jsou vynalézavější, dokážou se lépe vcítit a jsou hovornější než

muži. Ti pak předčí ženy v motorických dovednostech, v technickém nadání a v náročném racionálním myšlení. Ve statistickém průměru během pohlavního zrání jsou nejen vyspělejší, ale i ve svých zájmech všestrannější. Technické vysoké školy v oborech strojírenství a elektrotechnika absolvují v poměru 99:1 jen muži. V jiných oborech, které nejsou ovlivněny pohlavním hormonem, se takové markantní rozdíly nevyskytují.

To je pro odborníky záhadou, protože nechtějí otevřeně přiznat, že z toho vyplývají odlišné úkoly pro matku a otce v rodině jako možnost plodného vzájemného doplňování při výchově a při zacházení s dětmi.

Výzkum mozku potvrzuje důležitost prvních roků života

Ale neurologové nám zde mohou být nápomocni. Potvrzují nám to, co psychoanalytici tvrdí už od dob Freuda, že totiž první roky života mají základní význam pro duševní zdraví nebo duševní onemocnění člověka. V této době se pouze jedinkrát formuje lidský mozek, a to nikoliv jen jednoduše, nýbrž naplňováním zacileným, nejdříve jen biologicky projevovaným očekáváním dítěte na podněty jeho okolí a naplněním těchto očekávání ze strany pečovatelských

A zde se ukazuje, že od počátku hormonálně podmíněné vlastnosti ženy jsou výborně zaměřeny k naplnění její úlohy, totiž k zacházení s bezbranným dítětem, a žena je tak předem uzpůsobena k mateřství, což se navíc rozvíjí při samotném porodu.

To znamená, že i když mateřství - u některých žen také vlivem chybného vývoje - může být tak trochu potlačeno, tyto vlastnosti vyjdou na povrch s fyzickou naléhavostí s porodem dítěte, např. okamžitým nasazením laktace působením hormonu štěstí oxytocinu, a projeví se u nich zostřený smysl pro darování, naslouchání a také aktivace zrcadlových neuronů, jak nazývají vědci u matek zkoumání tváře jejich dítěte.

K tomu se může připojit i otec. Výron oxytocinu se projeví - i když v menší míře - zvláště u těch otců, kteří statečně stojí po boku své ženy ve chvíli porodu. A tito otcové vynakládají mnoho úsilí, aby při tom byli. Ale u nich se projevují při porodu jejich dětí v nejlepším případě opatrovnické impulsy spolu s růstem vědomí odpovědnosti za matku a dítě.

Tak se přirozeně rozvíjí v jinak egocentricky založeném člověku - pod vlivem hormonů - lehká předchuť svatosti. Ta roste tím, že je mu svěřen do péče tak

Christa Meves

bezmocný tvor. Pokud je to člověk duševně zdravý, vede ho vše k tomu, aby vykročil sám ze sebe.

Dále je jasné toto: Podle přírodních pravidel přirozených pudů v určených časových oknech, která odpovídají rozvoji mozku, má být v počítači, který se vyvíjí v hlavičce dítěte, instalován program: ustavičným opakováním a dokonalým nasycením a uspokojením - to je nevyhnutelná podmínka - rozvíjí dítě v prvním období svého života ve svém libickém mozkovém systému hluboce zakořeněný pocit, že může být nasyceno - **NASYCENO LÁSKOU!**

Když tato podnětující podpora jeho okolí, nejčastěji z nevědomosti, schází, vzniká nebezpečí, že člověk zůstane na celý svůj život v hloubi své duše nenasyčený a bude neúnavně hledat nasycující mír. Jak blízko má toto hledání k přejídání, alkoholu, k depresím - což je dnes v průmyslově vyspělých zemích druhá nejčastější nemoc!

Pak - jak se vyvíjí smysl pro tvář - osvojuje si kojeneček v tzv. startovací fázi schopnost identifikovat tvář těch, kteří mu zaručují přežití, tvář matky, a přitom se mu vtiskuje do právě se rozvíjejícího mozku pocit důvěry k druhému, pocit zdomácnělé odevzdanosti a s tím také možnost odvážit se později důvěry i k jiným osobám - svěřit se cizímu - což je důležitá vlastnost, aby se mohl později svěřit manželství. Ale když se místo trvale známého bezpečného obličeje střídají samé cizí tváře, stále nové a jiné, vtiskne se do jeho mozku strach před cizími, na celý ži-

VELKÁ PROSTŘEDNICE MILOSTÍ

Naše milá Paní, velká Prostřednice milostí, rozpomeň se, jak nepopsatelně velkou moc Ti Tvůj božský Syn udělil nad svým klaněním hodným Srdcem! S plnou důvěrou ve Tvé zásluhy k Tobě přicházím s prosbou o pomoc.

Ty jsi nebeská správkyně pokladů Ježíšova Srdce, toho Srdce, které je nevyčerpatelným pramenem všech milostí. Ty je můžeš podle svého přání otevřít, aby z něho na nás lidi výtékaly poklady jeho lásky a slítování, světla a spásy, které v sobě obsahuje.

Prosím Tě, dej mi milost, o kterou naléhavě žádám... Ty mě nikdy nepopustíš s prázdnou, protože jsi naše Matka a velká Prostřednice milostí.

vot ho ovládne bázeň z lidí a nezbude mu nic jiného než aby žil sám, v celoživotní osamělosti. Jako dítěti mu ve školce a ve škole nezbude nic jiného než se přizpůsobit, ale postrádá smysl a míru, jak se vyrovnat s druhými. Je neaktálně vtíravý, ale pak se stahuje zpět, protože hluboce vtisknutý deficit z prvních let života už nikdo není schopen naplnit.

Rodičovská láska v raném dětství dává sílu k lidství

To Bůh nechce. Vložil do člověka svobodu rozhodování. Aby existovala v těchto nekonečně důležitých prvních stádiích možného duševního zranění větší vyhlídka, že mozek z toho vyvázne bez deficitu, právě proto Bůh vybavil především rané dětství touto přemírou fyzické i hormonální pomoci, aby umožnil vyvíjejícímu se člověku vyhnout se potlačení nebeského světla, které je mu dopřáno jako dech již od jeho početí. Proto když matka přitiskne kojence na svou hrud, také cítí, co dítě potřebuje. A to je její blízkost, její oslovení, její něžnost. Právě z toho a nikoliv z odložení do jeslí vyklíčí mozkové synapse a plní se nervové buňky, které jsou pak dítěti k dispozici ve třech letech života k rozvoji řeči, inteligence, schopnosti lásky a schopnosti vstupovat do společenství, stejně jako zvědavosti a schopnosti k učení. Takto chováno, takto milováno a co nejdříve kojeno stává se dítě schopnější vzdělávat se, je odolnější a vytrvalejší při svém dlouhodobém vzdělávání a projevuje se to jeho mnohostranností v dalším věku, lepšími školními výsledky, což je všechno statisticky potvrzeno a doloženo.

Proč tedy nevyjdeme vstříc těmto optimálním podmínkám, které si jistě přeje každý zdravý manželský pár, a nepodporujeme cílevědomě mladé matky, aby rostl počet geneticky optimálně rozvinutých lidí a ubývalo těch, kteří trpí duševním deficitem?

Homo sapiens nepotřebuje studované chůvy, nýbrž LÁSKU

TO JE MOJE LÁSKA: ŽE SE MOHU DAROVAT

Vyhleďte mě ve svatostánku a klanějte se mi. Přicházejte za mnou i v duchu. V každém svatostánku čekám plný touhy a lásky. Čekám na to, že mě potěšíte za všechny ty, kteří nemyslí na to, jak velká je moje touha, abych se mohl darovat.

To je moje útěcha a moje láska: že se mohu darovat a sdílet. Že vás mohu omilostnit a oblažovat – po tom toužím, proto jsem vaším zajatcem a čekám a čekám. Moje pozvání je velice něžné, zcela tichý je můj hlas, který vás volá, takže ho můžete uslyšet jen tehdy, když touha vašeho srdce je naladěna na mne. Budete mne vnímat tím více, čím častěji přijmete moje pozvání. Pak také nepřeslechnete volání lásky, které vás chce uvést navěky do svatostánku mého Srdce.

Sestra Františka od Ukřižované lásky

MATKY a OTCE k dítěti, které jim Bůh svěřil. Probouzet v dítěti lásku je výlučná úloha rodičů. Bůh to vymyslel tak a ne jinak. Proto jsou děvčátka a chlapečci již v předporodním stadiu k této důležité roli hormonálně připravováni, aby se rozvíjeli v mateřské a otcovské typy a mohli pak optimálně naplňovat Boží plán, jaký měl Bůh s lidstvem. Potomstvo homo sapiens potřebuje vzájemně se doplňující rodičovskou lásku, pokud se má rozvinout v kultivovaného, lásky schopného křesťana. Děti potřebují proto obojí: mateřskou lásku v podobě pozorné bdělosti a péče, láskyplného tepla, plného nasycení

a neustávající trpělivosti. Děti potřebují otcovskou lásku v podobě odvážné síly, důsledného stanovení hranic, tělesné ochrany a statečné a vzorné odpovědnosti. To všechno je jednotlivým pohlavím obdivuhodným a vzácným způsobem podle diferencovaných úloh předem dáno k dispozici.

Božím cílem s lidstvem je rodičovství založené na lásce

Protože člověk je svou „zemí“ tak zatížen, že sám od sebe je příliš slabý a není schopen vyjít ze sebe a dát přednost lásce k Bohu a k druhým, proto Bůh stvořil ono vložení dítěte do rodiny, neboť jeho cílem bylo: uskuteč-

ÚSPĚCH INICIATIVY „PRO RELI“

„Pro Reli“ je občanská iniciativa, která se v Berlíně zasazuje o znovuzavedení výuky náboženství na školách, kterou komunističtí pohrobci zrušili a nahradili etikou. Iniciativa potřebovala shromáždit podpisy 170 000 obyvatel, aby se v červnu konalo lidové hlasování o této otázce. Místo potřebných 170 000 se podařilo získat 195 000 podpisů. Pro znovuzavedení náboženství se musí vyslovit 25 % obyvatel. Plebiscit se má uskutečnit v červnu současně s volbami do Evropského parlamentu. Berlín má 2,4 mil. obyvatel.

STAV RUSKÉHO PRAVOSLAVÍ

Za 18 let patriarchátu zesnulého Alexeje II. byla sociální situace v Rusku neutěšená. Dvě třetiny manželství se rozpadly, třetina dětí skončila potratem. Patriarcha však mohl být svědkem rostoucího zájmu o náboženství. Podporoval všechny instituce, které mohou přispět k etickému konsenzu v zemi. Od roku 1990 se počet pravoslavných ztrojnásobil a vzrostl tak na 100 milionů. K pravoslaví se hlásí 73 % obyvatelstva. Počet klášterů se ztrojnásobil (z 21 v roce 1988 na 73 v roce 2007). Církev má nyní 87 vzdělávacích středisek a 35 seminářů s velkým počtem seminaristů. V roce 1988 bylo seminářů, resp. akademií jen 5. Počet kněží vzrostl 4x na 27 900. Zdvojnásobil se i počet diecézí, kterých je nyní 147. Je to tedy vývoj, který kontrastuje s církevní situací na Západě.

nění lásky ve stvoření může být připraveno jen skrze lásku rodičů ke svým dětem. Jelikož i výzkum potvrdil specifické vlohy jednotlivých pohlaví pro lásku v pólech rodičovství – nejdříve v jejich lásce navzájem a pak ve vášnivě horlivosti pro plod – je tedy dostatečně potvrzeno, že v tom spočívá jediný smysl a cíl života, jaký má Bůh s lidstvem: je třeba pochopit tuto zvláštní sílu mozku, že sám Bůh je řídicí silou, že je svrchovaně milujícím Otcem jednoho každého člověka, že člověk, tento biologicky jako zvíře založený tvor, díky vlohám vloženým do mozku může přejít z nadvlády své biologické danosti k nadvládě lásky – tak jak nám to sám Kristus zprostředkoval a ulehčil poznat.

Proto zůstává Svatá rodina nesmrtelným vzorem, s touto Matkou – když jí Bůh žehná pro její mateřství, ona odpovídá Ano, Pane, ať se mi stane podle tvého slova –, s otcem, který se namáhavě naučil, že je povolán k odpovědnosti, bere celou věc do svých rukou, tzn. přejímá starost o zajištění, o ochranu při noční cestě, včetně výuky k práci na tomto světě – tedy manželský pár, který se ve svých rozhodnutích nejdříve obrací ke svému Bohu.

Rodina je Boží přednost a každá dvojice, která přijme svůj úkol, spolupracuje na tom, aby se naplnil Boží plán s lidstvem, a je tedy nanejvýše cenná a nezastupitelná ve své ústřední funkci. Vědomá spolupráce s důrazem na tento aspekt může být korunována úspěchem, i když je zatím založena, jak se prokázalo, jen na instinktivní základně.

Tuto pravdu je třeba předávat lidem, kteří sténají pod tíhou svých chybných rozhodnutí ve ztechnizované společnosti, a to se vši její věcností, aby se uzdravili a Bůh neztratil trpělivost s množstvím stromů, které zůstávají bez ovoce.

On nám řekl, že tak je to dobré, a my to musíme s radostí a plodností dosvědčovat.

*Z Kirche heute 2/2009
přeložil-lš*

Papež Pius XII. dával jasně najevo své uznání a vděčnost omilostněnému knězi ze San Giovanni Rotonda. Již při ustavení Společnosti pro správu Domu úlevy v utrpení byl k dispozici významný vstupní kapitál 1 mil. lir a ten se již do 22. prosince 1956 zvýšil na 2 mil. Tak se ukázalo, jak rychlý je rozvoj díla, a vznikla otázka, jaké bude další postavení P. Pia v životě této společnosti. Jako františkánský mnich nemohl P. Pio přijímat finanční závazky ani být vlastníkem kapitálu. Hledalo se tedy řešení v rámci kanonického práva.

P. Pio, i když nebyl právník, chápал složitost situace a obrátil se na papeže se žádostí, že zaujme místo ředitele kliniky a po jeho smrti přejde vlastnictví na Svátý stolec.

Pius XII. zvláštním dokumentem vyvázal P. Pia ze slibu chudoby, projevil mu tak plnou důvěru a zaručil mu právní ochranu Svátého stolce, pokud jde o majetkoprávní záležitosti spojené s provozem Domu úlevy v utrpení v San Giovanni Rotonda. P. Pio osobně informoval Svátého otce o fungování nemocnice i o průběhu nemocí. Je známo, že Pius XII. poslal mnoho osob, aby navštívily P. Pia, protože byl přesvědčen, že každé setkání s ním může přinést velké duchovní dobro. A toto přesvědčení ho nikdy nezklamalo, jak o tom existuje mnoho svědectví od osob spojených s Vatikánem.

V této atmosféře poznaly P. Pia miliony poutníků a jeho dílo mohlo velkými kroky pokročit vpřed, opřeno o trvalou charitativní lásku milionů duchovních synů a dcer P. Pia. Vybudováním a rozvojem Domu úlevy v utrpení postavil monument křesťanské lásky a rozmnožil tak nejkrásnější dědictví katolické církve. Je třeba také zdůraznit, že klinika dala zaměstnání velkému

Otec Pio a Pius XII.

počtu rodin a pozvedla ekonomickou úroveň v oblasti. Dnes se San Giovanni Rotondo poutníkům nebo turistům představuje jako kvetoucí městečko se slibnou výstavbou. Autorem tohoto rozvoje je P. Pio, který ho uvedl do pohybu jakoby kouzelným proutkem a zcela změnil tvář San Giovanni Rotonda. To mohou dosvědčit pamětníci, kteří znali toto zapadlé místo, kde dříve scházelo prakticky všechno. Nevedla sem ani asfaltová cesta. Dům úlevy v utrpení je velký materiální i duchovní dar svátého otce Pia celému lidstvu.

Ale je tu ještě další dar, který dal P. Pio mystickému tělu Kristovu. Pius XII. byl člověk hluboce vzdělaný, který dokázal proniknout do každého problému. Byla to duše milující samotu a vstupoval do styku s Bohem jako velký mystik. Jen tato mystická stránka jeho osobnosti nám dává porozumět jeho výzvam k lidstvu, ze kterého chtěl vytvořit kompaktní a plodný celek. Aby dosáhl tohoto cíle, vytvořil jako prostředek cestu vytrvalé modlitby, jak tomu bylo u prvních křesťanů. Papež Pius XII. přikládal vždy velký význam modlitbě jako jedinému prostředku k získání dokonalosti, uskutečňování klanění, zajištění milosti i díkůvzdání.

Především žádal papež veřejnou společnou modlitbu jako akt nejvyšší úcty svrchovanému Bohu, našemu nejvyššímu Dobrodinci. Následoval v tom svátého Pavla, který vyzýval první křesťany, aby byli spojeni a oslavovali Boha jedním hlasem a jedním srdcem: *Abyste jednomyslně jedněmi ústy oslavovali Boha a Otce našeho Pána Ježíše Krista.* Již Ježíš vyzýval učedníky, aby byli spojeni v modlitbě, a sliboval, že bude přebývat uprostřed nich: *Kde jsou dva nebo tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.* Když svatý Tomáš interpretoval toto zaslíbení, tvrdil, že modlitba, ke které se spojí velký počet lidí, je pro Boha neodolatelná: *Je nemožné nevyslyšet prosby, ve kterých se z modlitby mnohých stává jakoby jedna modlitba.* To byl hlavní důvod, proč si Pius XII. přál společnou veřejnou modlitbu. A byl si jist, že když Bůh vidí prosby tolika milionů svých synů, i když jsou hříšní a nehodní, nemůže se nesmilovat a neotevřít stavidla milostí potřebných pro duchovní i materiální dobro společnosti.

P. Pio z Pietrelciny, který sídlil v klášteře v San Giovanni Rotonda, byl snad jedinou osobou, která plně pochopila, o co Pius XII. jde a čeho chce v onom období dosáhnout. Intuice P. Pia pro historickou pravdu, která pochází již z roku 1916, se plně

uskutečnila v modlitebních skupinách, které uvedl v život jako projev poslušnosti. P. Pio plně přijal ideu Svátého otce a dal jí život a realitu.

Ve smyslu této zásady se z jeho podnětu v „modlitebních skupinách“ spojují věřící, aby se v převážné míře jednou nebo dvakrát v měsíci společně účastnili mše svaté, přistoupili ke svátostem a společně se modlili svatý růženec. Tak se uskutečňují předpoklady, které působí nesmírné dobro, protože je *nemožné nevyslyšet prosby, ve kterých se z modlitby mnohých stává jakoby jedna modlitba.*

Když papež Pius XII. oslovoval P. Pia, pokorného syna svátého Františka, vždy psal: „Z celého srdce...“ Když jednou bratr Daniel řekl Svátému otci: „Svatosti, P. Pio se poroučí do Vašich modliteb“, papež zvolal v dojetí: „To já se doporučuji do jeho.“ Jindy, když byly sestry přijaty v audienci a stály velice blízko Svátého otce, řekly: „Svatosti, přicházíme od P. Pia.“ Papež roztáhl ruce a zvedl je k nebi, a jako by chtěl vyprosit bezpočet milostí, odpověděl: „Ach, P. Pio, P. Pio!“ Tímto způsobem chtěl dát najevo svůj vztah k pokornému mnichovi před všemi účastníky audience. Srdečný a vděčný vztah Pia XII. ovlivnil také postoj kardinála Battisty Montiniho, který se v roce 1963 stal papežem a přijal jméno Pavel VI.

Dům úlevy v utrpení v San Giovanni Rotonda

(Dokončení)

Každý kněz má hlubokou úctu před kajícím

Uzdravení

Je jedna překážka dobré zpovědi: stud. I když mnoho lidí má sklon k sebeklamu, jsou si nicméně vědomi svých hříchů.

I ze známé výmluvy: „Pane faráři, já nemůžu jít ke zpovědi, vy byste potom na to musel myslet celý den“, můžeme vystopovat podprahové vědomí viny. Instinktivně je to poznání hříšnosti, ale falešný stud brání člověku, aby se čestně a otevřeně svěřil Božimu milosrdenství.

Mnozí mají nepochopitelné představy o postoji Církve a kněze k hříchu. Myslí si, že hříšníky pohrdá a odsuzuje je. To je omyl. Postoj Církve k hříchu odpovídá postoji, jaký k hříchu zaujímá sám Bůh: Bůh nenávidí hřícha a varuje před ním, oškloví si zlo. Ale když už k hříchu došlo a člověk ho uznává a vyznává, je to tentýž Bůh, který vychází hříšníkovi vstříc s nesmírným milosrdenstvím. Ve zpovědi není hříšník odsouzen, nýbrž vykoupěn a zachráněn.

Toto milosrdenství Církve vyjadřuje výstižně jeden vtíp, který bych chtěl uvést, i když je trochu „neekumenický“.

Jeden muž v hněvu zabil svou ženu. Jeho krvavý čin zůstal neodhalen, ale svědomí nedalo vrahovi pokoj. Výčitky ho sužovaly ve dne v noci, až to už nemohl vydržet. Začal hledat útěchu a ulehčení a zašel nejdříve za jedním muslimským duchovním. „Mistře, pomozte mi, spáchal jsem vraždu!“ Imám couvl zděšen zpět a odpověděl: „Tvůj hřích je těžký a zaslouhuješ okamžitě odsouzení a odplatu. Jen Alláh tě ztrestá za tvůj čin. Já ti nemohu pomoci.“ Muž odešel bez útěchy.

Špatné svědomí ho dohnalo k jednomu guru, který se zabýval ezoterickými naukami. „Mistře, pomozte mi, spáchal jsme vraždu!“ Vznešený mistr udiven přerušil svou meditaci a prone-

sl slova: „Můj synu, celý život je jen zdání. Neexistuje ani dobro ani zlo. Nejsi vinen. Odhal svůj klam a neznepokojuj se pro své skutky. I ty jsou jen zdání. Medituj, a poznáš sám sebe.“ Muž opět odešel bez útěchy.

Nakonec vstoupil do katolického kostela. V jedné zpovědnici se svítilo. Zoufalý a s velkým strachem přiklekl a zašeptal: „Důstojný pane, pomozte mi, spáchal jsem vraždu.“ Nastalo ticho a bylo slyšet, jak kněz zavzlykal. Pak se ozval jeho hlas z šera zpovědnice: „A jak často, můj bratře?“

Tato historka chce říct: Hřích, a to i ten největší, nejhroznější a nejbrutálnější, je uzavřen v Kristově vykoupení, je uzavřen v jeho milosrdenství, proto je již potenciálně odpuštěn a prominut.

Každý hřích je možno ponoriť do bezedného moře Božieho milosrdenství. Proto není pro nás hřích nenapravitelnou tragédií, ze které bychom se museli sami pokusit uniknout nějakými kultu a obřady.

Můžeme postoj Církve popsat takto: Dokud k hříchu nedošlo, musí Církev před ním va-

rovat a povzbuzovat k tomu, abychom se mu vyhýbali. Ale když hřích přiznáváme a vyznáváme, mění se chování Církve, stává se milosrdnou matkou, odpouští a pozvedá.

Od svatého Augustina pochází tato formulace: „Měj v nenávisti blud, ale miluj bloudícího.“ Každý kněz chová k tomu, kdo se s opravdovou lítostí zpovídá, ať už jsou jeho viny jakkoliv těžké, hlubokou úctu a velký respekt. Zde platí pouze milosrdenství! Jaká radost zavládne, když se někdo dobře zpovídá!

Ne každý kněz má dar vidění do srdce jako sv. farář Arský, který poznával i zamlčené hříchy. Přesto každý kněz má při posluhování touto svátostí něco z radosti nebes, o které hovoří Ježíš: *Stejně tak panuje v nebi větší radost nad jedním hříšníkem, který koná pokání, než nad devadesáti devíti spravedlivými, kteří pokání nepotřebují* (Lk 15,7).

A tady jsme u samotného ovoce zpovědi: u vnitřní radosti.

Velikonoční radost

Podle slov Jana Pavla II. je podstata zpovědi v osvobození od sebe samého a pak ve znovunabytí ztracené radosti, radosti z toho, že jsme vykoupeni. „Ze znovunabytí ztracené radosti, z této radosti, že jsme vykoupeni, se kdysi zrodila Církev.“

Po dramatických událostech Velkého týdne následoval jásavý výkřik velikonočního rána: *Pán vstal vpravdě z mrtvých!* Pánovým zmrtevýchvstáním byly apoštolům nejen odpuštěny jejich hříchy, nýbrž božské odpuštění bylo definitivně zasazeno do svátosti smíření. Neboť to byl první plod jeho vítězství nad hříchem a smrtí, že Ježíš předal svým kněžím plnou moc odpouštět hříchy: *Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny* (Jan 20,23).

Pramen: K. J. Wallner, Sinn und Glück im Glauben Z-sks-3/2009 přeložil-lš

DALŠÍ KROK V BEATIFIKAČNÍM PROCESU BOŽÍ SLUŽEBNICE VOJTĚCHY HASMANDOVÉ

V sobotu 28. února se na Kongregaci pro svatořečení uskutečnil další krok v beatifikačním procesu Boží Služebnice Marie Vojtěchy Hasmandové z kongregace Milosrdných sester sv. Karla Boromejského. Postulátor procesu Mons. Josef Laštovica a matka Remigie Češíková, představená komunity boromejek z České koleje Nepomucenum v Římě, předali relátorovi procesu z Kongregace pro svatořečení obsáhlou dokumentaci, tzv. „positio“ o jejím životě, ctnostech a pověsti svatosti. Dokument má přibližně 600 stran a stane se podkladem pro rozhodnutí o heroičnosti ctností, což je spolu s uznaným zázrakem na přímělu dotyčné, ke kterému dosud nedošlo, podmínkou jejího blahorečení. Dokumentace bude za tím účelem studována zvláštní komisí Kongregace pro svatořečení. Matka Vojtěcha, která se narodila roku 1914 a zemřela roku 1988, patří k nejvýznamnějším ženským postavám života Církve v České republice. Byla celkem třikrát generální představenou sester boromejek – nejpočetnějšího ženského řádu u nás – a v padesátých letech byla 8 let vězněna komunistickým režimem. Je první řeholní sestrou z doby pronásledování Církve komunistickým režimem v naší vlasti, jejíž beatifikační proces je v tak pokročilé fázi. Zbývá tedy modlit se o mimořádný zásah na její přímělu, aby mohly být splněny všechny podmínky její beatifikace.

VĚTŠINA BRITŮ NECHCE VYHÁNĚT BOHA Z VEŘEJNÉHO ŽIVOTA

Navzdory laicistickým pozicím některých politiků, kteří chtějí víru odstranit z veřejné platformy, většina obyvatel Velké Británie se domnívá, že náboženství a náboženské hodnoty mají ve společnosti důležitou roli. Vyplývá to z průzkumu londýnského Institutu ComRes. 62 % poddaných Jejeho Veličenstva je nakloněno aktivní účasti náboženství na veřejném životě a 63 % považuje za správné, aby zákony braly v potaz tradiční britské náboženské hodnoty. Navzdory poklesu počtu křtů, církevních sňatků a návštěvnosti nedělních mší Britové nechtějí žít ve zcela sekularizované společnosti. *Radio Vaticana*

Pán Ježíš o svých kněžích

**NEDŮVĚRA KNĚŽSKÝCH DUŠÍ
JE NEJNEBEZPEČNĚJŠÍ ZBRAŇ,
SKRZE KTEROU ĎÁBEL TRIUMFUJE**

To, co chci nyní říct, je velice smutné: jsou kněží, kteří jsou necitelní, protože neočišťují své srdce od světa a od těla. Nic tak nečiní kněžský život neplodným a plným předsudků jako zesvětštění a otevřenost pro všechno, co není čisté.

Tyto hříchy zatvrzují srdce kněze a dusí v něm to, co je duchovní. S těmito hříchy ztrácí víru a to má ihned za následek, že nedůvěřuje mému milosrdenství.

Nedůvěra je nejnebezpečnější zbraň, kterou může ďábel dosáhnout v kněžských duších triumfů své zloby, a tou je konečně nekajícnost kněze.

Mezi dvěma duchy – mezi Duchem Svatým a duchem zla – se ve strašné a rozhodující hodině smrti kněze odehrává boj. Jsem tak i Já, uražený hříchem pro mé Srdce, pro moji Lásku nejtěžším a nejbolestnějším, hříchem proti Duchu Svatému, tj. hříchem nedůvěry v Boha, hříchem, který nemůže být odpuštěn. K tomu se je snaží Zlý dohnat, to je předmět, kterého chce dosáhnout v knězi, který se krok za krokem stává vlažným v mé službě a nedbalým v bdělosti nad vlastní duší. Zde ho čeká ďábel, aby mu dal ránu z milosti, aby ho definitivně vytrhl z mé náruče a z mého Srdce ho svrhl do pekla.

Kněz začíná tím, že je vlažný; pak přijde ztráta odvahy, nedostatek ducha oběti, který ho nabádá k duchovním skutkům. Víra, která mu dávala život, vyhasíná, naděje umírá a kněžská duše je uvolána poslední zbraní, která ho vytrhne z mé náruče: nedůvěrou.

Kněz více než kdokoliv jiný musí bdít nad svým posvěcením, kontrolovat často puls své horlivosti, ověřovat si průzračnost

svého srdce a své lásky ke Mně a k Marii.

Kněz musí každý den znovu oživovat svého ducha, dát novou horlivost své modlitbě a především touze po posvěcení v naplňování povinností své služby.

Kněžská duše musí být ve všech svých skutcích jako křišťál, který odráží Ducha Svatého, ale především ho musí vlastnit, aby mě milovala ve stejném Duchu Svatém, což je láska Otce, nejdokonalejší láska. Na hony musí být vzdálena od toho, aby zarmucovala Ducha Svatého, kterému dluží za tak mnoho, kterému musí projevovat vděčnost a odpovídat s největší věrností na všechna jeho vnutnutí a milosti.

Musí s Ním spolupracovat, aby se zalíbil Otci a Mně, který

dělám tolik pro jeho dobro. Co jiného mu mohu dát, než když mu dávám svého Otce, svého Ducha a své Srdce?

Nikdy nevnikne nedůvěra do kněze, který je přetvořen ve Mne: neděsí ho ani život, ani smrt, ani nebezpečí, ani utrpení, ani soužení, ani přítomnost, ani budoucnost, protože jeho důvěra ve Mne je dokonalá. A i když ho pokora vede k nedůvěře, jedná se pouze o nedůvěru v sebe samého, ale rozhodně nikdy v mé přátelství, v moji milost, v moji lásku.

I když je nevděčný, nevěrný, věrolomný, i když Mě těžce urazí, na tom nezáleží! Přetvořením ve Mne dosahují v něm božské ctnosti takového stupně, že všechno smažou, protože láska, naděje a víra v moji velikou dobrotu a milosrdenství spolu s lítostí mu udělily důvěru a byl by nyní ochoten raději tisíckrát zemřít, než aby ztratil tuto perlu, tak rozkvetlou láskou.

Kdo Mě do hloubky poznal, jak by se mohl odvážit o Mně

pochybovat? Kněz, který zakusil důvěrnost se Mnou, který poznal neprobadatelnou propast něžnosti mého Srdce, který zakusil intenzitu božského spojení s jeho duší, může takový kněz někdy pochybovat o mé nekočné lásce k němu?

Je nutné, aby se kněží za každou cenu přibližovali ke Mně v důvěrnosti svého srdce. Ať nemají strach, že jsem to Já: jestliže Mě urazili, Já jsem Boží odpuštění; ve Mně mají bratra, syna, matku, Otce, Boha-Člověka, který je miluje něžností svého nitra, s nevslovným zalíbením, s něžností, která k nim vztahuje své paže a chce je spasit, obejmout, přitisknout na své Srdce, které se dalo probodnout, aby v něm mohli všichni moji kněží najít místo, aby se přetvořili ve Mne, svého Ježíše, který je celý milosrdenství a dobrota!

Chci, aby bylo známo, že moje rty jsou nejen připraveny, ale že přímo dychtí, aby jim mohly dát políbení pokoje.

Moje milosrdenství je dnes větší než moje spravedlnost, Já na všechno zapomínám, házím do moře jejich zbloudění, chci jim odpustit, vrátil bych se na tisíc Kalvárií, kdyby se Mi tak podařilo pohnout jejich srdcem a přitáhnout je k sobě.

Chudí i bohatí, mladí i staří, ať už jsou na jakémkoliv stupni církevní hierarchie, můj Otec i Já se na ně díváme jako na jediného kněze a chceme je přivést ponořené do Jednoty v Trojici ke Slovu, věčnému Veleknězi, který je touží obrodit, zdokonalit a spasit.

Kéž by všichni kněží přicházeli ke Mně, abych mohl zahojit jejich rány, setřít jejich slzy, zacelit jejich jizvy a učinit je se Mnou jedinou věcí, přetvořit je ve Mne, vzdát se jim před jejich důvěrou ve Mne.

Chci rozlámat na tisíc kusů kopí nedůvěry, které probodává mou duši, chci zničit tohoto nepřítel, který Mi vytrhl tolik kněžských duší, chci ukázat světu svůj triumf nad peklím, vzdát

REFORMA REFORMY

Sekretář Kongregace pro posvátné obřady požaduje „odvážná a smělá“ rozhodnutí k nápravě liturgických deformací, ke kterým došlo během pokoncilních reform. „Reformy musí pokračovat. Chybné pochopení II. vatikánského koncilu a vliv sekulárních ideologií přivedly stav, že pravý čas uplatnění II. vatikánského koncilu dosud vůbec nenastal,“ cituje arcibiskup Ranjith výrok Josefa Ratzingera.

„Byly připuštěny některé praktiky, na které Sacrum Concilium vůbec ani nepomyslelo, jako je Missa versus populum nebo přijímání na ruku, úplné odstranění latiny a gregoriánského chorálu ve prospěch národních jazyků a písní, ve kterých nezbylo místo pro Boha.“

„Jan XXIII. měl při svolání Koncilu na mysli posílení víry a rozhodně nehodlal jít ‚s duchem času‘. Základní koncepty, jako oběť a vykoupení, misie, hlásání a obrácení, klanění a nezbytnost Církve pro spásu, byly odsunuty stranou a místo nich nastolen jen dialog, inkulturace, ekumena, Eucharistie jako večere, evangelizace jako přisvědčování.“

Ve vatikánské komisi, která se zabývala uplatněním Koncilu v liturgických reformách, jsou zjevné vlivy, které prosazovaly nejasnosti v rozdělení rolí mezi svěcenými a nesvěcenými služebníky a vykazovaly mnoho prostoru pro experimenty.

„Reforma reformy“ je nutná nejen k nápravě chyb, ale také proto, že musíme zůstat věrni tomu, co pro nás skutečně znamená liturgie, tak jak ji Koncil definoval.

Podle Kath-net, 24. 2. 2009

čest, jas a slávu mé Církvi, chci naplnit svaté záměry mého Srdece se všemi svatými kněžími, spojenými v lůně mého Otce, a nedovolit, aby jeden jediný nenašel útočiště v mém Srdci (CC 50, 309–318).

Proč se bát Boha milosrdenství?

Slibuji také, že moji kněží získají mnoho triumfů a bude zde mnoho velkodušností, která Mě oslaví tím, že oslaví mého Otce. Zničím smyslnost (jejíž kořistí se stalo mnoho mých kněží) a tyto triumfy sesadí z trůnu Zlého, zavládne můj Kříž a na něm moji kněží spolu se Mnou.

Jestliže k tomu, aby někdo přišel za Mnou, musí zapřít sebe a vzít na sebe Kříž, aby se stal Mnou, aby získal a obdržel milosti pro duše, je třeba Kříž vzít nejen na sebe, ale dát se na něho přibít.

Proč by se Mne kněží měli bát, když Já jsem byl prvním, kdo přikryl jejich hříchy, jejich pády, jejich nevěrnosti, jejich bídu a jejich nevděčnosti? A přitom to dokonce dělám tak, že pokud je to možné, omlouvám jejich slabost před svým Otcem a pak i před světem, abych chránil čest své Církve, která pláče pro křivdy, jakých se jí dostává od jejich nehodných kněží.

Já jsem první, kdo přikrývá a skrývá jejich hříchy, zahaluje je tak, aby byly zapomenuty.

Jakmile spatřím u mých kněží pokornou lítost, předsevzetí, nové úsilí, ihned je očisťuji, obnovuji jejich moc, jejich horlivost, srdce jejich Pastýřů.

Proč se bát Boha milosrdenství, Ježíše odpuštění, který je tak miluje a má moc změnit kameny na Abrahámovy syny?

Moje srdce, které je celé slitovností a dobrotou, žádá jejich důvěru, žádá, aby přišli ke Mně, aby toužili očistit svá srdce, abych zapomněl na jejich křivopřísežnost, odpustil jejich největší hříchy. *Já jsem Ježíš, kterého ty pronásleduješ*, řekl jsem svatému Pavlovi a vítě přece, že Je-

žíš znamená Spasitel. Kněží jsou více než tkáň mé duše, jsou můj obraz zde na zemi a já dělám všechno, aby byli Mnou, snažím se přetvořit je ve Mne. Může existovat větší láska?

Nedůvěra Mě zraňuje na nejcitlivějším místě. Důvěra ve Mne Mě nekonečně oslavuje.

Nepodal jsem tolikrát důkaz své láskyplné Moci, nezměnil jsem své nepřátele na své přátele, hříšníky ve světce? Nejsem snad všemohoucí? Nejsem Láska? Tím jsem řekl vše. V nebi je větší radost nad jedním obráceným než nad mnoha spravedlivými.

Moji milovaní kněží! Kdyby poznali, co je Boží dar! Kdyby pochopili mou nesmírnou náklonnost! Kdyby mohli změřit to, co nemá míru, co je to moje nekonečná láska a mé zalíbení v nich!

Opakuji, nejsou tato důvěrná sdělení vášnivým výkřikem lásky bez hranic? Je možné, aby existovaly kněžské duše neschopné dojetí před tak velkou a nenapodobitelnou něžností Boha? *Dej mi napít*, říká moje Srdce, které žízni po jejich obrácení, po jejich přetvoření, touží přijímat do nich něžnost, vlastnit jejich čistá srdce, aby Mě nazarala, aby Mě viděla a cítila spolu s božským vlivem mého Ducha Svatého. Mám hlad a žízeň po kněžích čistých, po kněžích „očistěných“, aby odráželi Boha, aby se přetvořili ve Mne, který nesnáším, co není čisté, a trpím pro všechno, co není zcela očistěno. To jsou horoucí touhy mého Srdce, naléhavá potřeba mé duše, touha mít všechny kněze svaté. Chci urychlit jejich posvěcení skrze tři věci: Kříž, čistotu a lásku, skrze Ducha Svatého, Lásku.

(Pokračování)

*Z knihy
Conchita Cabrera de Armida:
Sacerdoti di Cristo.
Città Nuova, Řím 2008,
str. 339–344
Přeložil-lš-*

Svatý Josef, člověk spravedlivý

Požádáme-li svatého Josefa o jakoukoliv milost, jistě ji obdržíme. Kdo se chce o tom přesvědčit, ať to zkusí (sv. Terezie z Avily).

O byčejně ani dobří křesťané nemají dosti přesnou představu o svatém Josefu. Snad je to proto, že stojí tak blízko Ježíše a Marie, kteří šíří kolem sebe tolik světla, že se svatý Josef dostává jakoby do pozadí a mnozí ho přehlížejí. Stává se, že jsme uchvázeni apoštolskou horlivostí svatého Pavla nebo serafínskou láskou svatého Františka či uchvacující prostotou svaté Terezičky z Lisieux, a zůstáváme poněkud lhostejní před nadlidskou postavou svatého Josefa. A přece můžeme s jistotou říct, že tento veliký světec v sobě zahrnuje všechny ctnosti, krásy a přednosti, které obdivujeme v výše jmenovaných světců. Svatý Řehoř Naziánský například tvrdí: „Bůh soustředil ve svatém Josefovi zář všech světců.“ Zastavíme-li se na chvíli u této otázky, můžeme se přesvědčit, že svatý Josef není dostatečně oceněn, protože se mu nevěnuje dostatečná pozornost a studium.

Budeme-li rozjímat o vnitřních krásách a nesmírných pokladech a ctnostech tohoto světce, učiníme úžasné objevy a naše duše z toho může čerpat velkou útěchu a prospěch, zrychlíme velice svůj duchovní pokrok a náš každodenní život se stane mnohem plodnějším.

Na potvrzení toho, co bylo řečeno, podívejme se, co nám říká jiní světci o tomto velikém panickém otci Pána Ježíše. Zbožný a vzdělaný dominikán Isidor Isolano (1522) říká: „Svatý Josef v sobě spojuje výsady všech devíti kůrů andělů.“

Kdyby nám byla dána milost proniknout do nitra tohoto světce, spatřili bychom s velkou radostí city a krásu, jakou sám Pán ozdobil srdce toho, který měl být, jak říká svatý Bernard, „sladkou posilou jeho Matky, pečlivým strážcem jeho lidství,

věrným a jediným spolupracovníkem na jeho velkém tajemném plánu vykupitelského vtělení.“ Kromě svatého Bernarda i svatá Terezie z Avily nás vybízí v VI. kapitole své Autobiografie: „Chtěla bych přesvědčit všechny, aby byli ctiteli tohoto přeslavného světce. Pro velkou zkušenost, jakou mám s velkými milostmi, které nám vyprosil od Boha, neznám nikoho, kdo ho ctí a uctívá zvláštním způsobem a přitom nedělá velké pokroky v ctnostech, protože on velice pomáhá duším, které se k němu utíkají.“

Tomu nás učí světci a velcí učitelé duchovního života, kteří nás zvou, abychom ho milovali, následovali a vyzývali ho především ve všech malých i velkých každodenních potřebách. Proto odvahu! Tento velký světec jen čeká na naše prosby. Pokud jsme se na něho ještě neobraceli, začněme od tohoto okamžiku, a pokud jsme to dělali vlažně, činně tak nadále s větším záplem, a také my pocítíme jeho láskyplnou otcovskou přítomnost ve svém životě.

Evangelia nám nic neříkají o jeho věku. Podle některých apokryfů už nebyl nejmladší, když požádal Marii o ruku, ale především zdůrazňují Mariinu panenskou čistotu a skutečnost, že Josef neměl pražádný podíl na Ježíšově početí. Nicméně byl prvním, komu bylo odhaleno tajemství zázračného vtělení Božího Syna. *Josef byl muž spravedlivý*. Poslušen Božího pokynu, který mu sdělil anděl, žil po Mariině boku jako panice. Po Ježíšově narození v Betlémě zachránil útěkem do Egypta Božího Syna před nelítostným pronásledovatelem. Po návratu se opět usadil v Nazaretě a zemřel ještě dříve, než Pán zahájil svou veřejnou činnost.

Stefano Mirone

10 NOVÝCH SVĚTCŮ

V roce 2009 má být svatořečeno 10 dalších blahoslavených. Je mezi nimi také belgický apoštol malomocných P. Damian de Veuster (1840–1889) z kongregace Nejsvětějších Srdcí Ježíše a Marie. Jeho svatořečení se bude konat 11. října na náměstí Svatého Petra spolu s dalšími čtyřmi blahoslavenými. Jiných pět zakladatelů řádů bude prohlášeno za svaté již 25. dubna.

NEZNALOST BIBLE

Studenti literatury na londýnské University College mají problémy při studiu díla Williama Shakespeara. Jelikož vůbec neznají Bibli, nerozumí některým jeho titulům a výrazům. Totéž platí např. o Miltonově básni Ztracený ráj. Studenti neví nic o příběhu Adama a Evy. Prof. Andrew Motion to nedává za vinu studentům, ale velkým mezerám v základním vzdělání. Prof. Motion je mimo jiné dvorním básníkem, kterého navrhuje ministerský předseda a schvaluje král resp. královna. Jeho úkolem je skládat básně k oficiálním příležitostem a národním událostem.

MASOVÝ VRAH SE STAL KŘESŤANEM

Vedoucí mučírny v Kambodži za vlády Pol-Pota Kain Guek Eav zvaný Dech se přiznal ke svým zločinům. V letech 1975–1979 bylo v této mučírně týráno a pak popraveno 16 000 osob. Tohoto vraha přivedl kanadský misionář Christopher LaPel k víře v Ježíše Krista a nakonec ho pokřtíl. Po svém obrácení pracoval Dech anonymně v jedné západní pomocné organizaci.

MŠE ZA GALILEIHO

V kostele Santa Maria degli Angeli v Římě byla sloužena mše za Galileiho. V této souvislosti položil Paul Bade vatikánskému historikovi profesoru Walteru Brandmüllerovi otázku, zda bude také sloužena mše za Luthera. Dostal tuto odpověď: „Mše za Luthera? Něco takového by on sám co nejpřísněji zakázal.“ *Kath-net*

POSELSTVÍ BENEDIKTA XVI. K POSTNÍ DOBĚ 2009 - dokončení ze str. 2

Boží srdce pro sebe otevřené, ať ho nezavírá před bližním, který ho prosí.“ (Sermo 43: PL 52, 320.332)

Vrátit se k osvědčené praxi

Zdá se, že v našich dnech ztratila postní praxe něco ze své duchovní hodnoty a získala ji spíše v kultuře poznamenané hledáním materiálního blahobytu, hodnocením terapeutické míry v péči o vlastní tělo. Půst jistě přispívá k fyzickému blahobytu, ale pro věřící je na prvním místě „terapie“, která léčí všechno to, co nám brání vyrovnat se s Boží vůlí. V apoštolské konstituci Paenitemini z roku 1966 služebník Boží Pavel VI. hovoří o nezbytnosti umístit půst do kontextu povolání každého křesťana, nežít sám pro sebe, ale pro toho, který si ho zamiloval a vydal za něho sám sebe..., a také žít pro bratry (srov. kap. I.). Postní doba by mohla být vhodnou příležitostí znovu se vrátit k normám obsaženým v apoštolské konstituci, ocenit autentický a trvalý význam této staré kající praxe, která nám může pomoci umrtvit náš egoismus a otevřít srdce lásce k Bohu a k bližnímu, což je první a největší přikázání Nového zákona a kompendium celého evangelia.

Věrné praktikování půstu navíc přispívá k vytvoření jednoty osobnosti, těla a duše, pomáhá jí varovat se hříchu a růst v důvěrnosti s Pánem. Svatý Augustin, který dobře znal vlastní špatné sklony a definoval je jako „mučivý a zamotaný uzel“ (Vyznání II, 10.18), ve svém traktátu Užitečnost půstu napsal: „Uložil jsem si jistě trest, ale to proto, aby mi On odpustil; sám od sebe se trestám, aby On mi pomohl, abych se zalíbil jeho očím, abych dospěl k milovanému a jeho sladkosti“ (Sermo 400, 3, 3: PL 40, 708). Odřít si materiální chléb, který živí tělo, usnadňuje vnitřní dispozici k naslouchání Kristu a k výživě jeho slovem spásy. Půstem a mod-

litbou mu dovoluujeme, aby přišel a nasýtil nejhlubší hlad, který zakoušíme ve svém nitru: hlad a žízeň po Bohu.

Citlivost k potřebným

Půst nám současně pomáhá uvědomovat si situaci, ve které žijí naši bratři. Ve svém prvním listě nás sv. Jan napomíná: *Jestliže má někdo majetek a vidí, že jeho bratr je v nouzi, ale zavře před ním své srdce, jak v něm může zůstat Boží láska?* (3,17). Dobrovolný půst nám pomáhá kultivovat styl dobrého Samaritána, který se sklání a jde na pomoc trpícímu bratru (srov. enc. Deus caritas est, 15). Když se svobodně rozhodneme něco si odřít, abychom pomohali druhým, ukazujeme tím konkrétně, že bližní v nesnázi nám není cizí. Právě proto, abychom udrželi živé toto chování přijetí a pozornosti k bratrům, vyzýváme farnosti a každé jiné společenství, aby zintenzivnily v postní době praxi osobního i společného půstu, kultivovaly tak naslouchání Božím slovu, modlitbu a almužnu. Toto byl již od samého počátku styl křesťanského společenství, ve kterém se konaly zvláštní sbírky (srov. 2 Kor 8–9; Řím 15,25–27), a věřící byli vyzýváni, aby dali chudým to, co díky půstu bylo dáno stranou (srov. Didascalia Ap. V, 20, 18). I dnes tuto praxi znovu objevujeme a vyzýváme k ní zvláště v liturgické postní době.

Z toho, co jsem řekl, vyplývá s velkou jasností, že půst představuje důležitou asketickou praxi, duchovní zbraň k boji proti každému nezřízenému útoku v nás samotných. Zbavit se dobrovolně

potěšení z pokrmu a jiných materiálních dober pomáhá Kristovu učedníkovi kontrolovat choutky přirozenosti oslabené prvotním hříchem, jehož negativní důsledky prostupují celou lidskou osobnost. Výstižně vyzývá jeden starý postní liturgický hymnus: „Utatur ergo partius / verbis, cibis et potibus, / somno, iocis et arctius / perstemus in custodia. – Užívejme střízlivěji slov, pokrmů, nápojů, spánku a zábav, a zůstaneme bdělí s větší pozorností.“

Draží bratři a sestry, je jasné, že půst má za svůj poslední cíl pomáhat nám, jak napsal služebník Boží Jan Pavel II., učinit ze sebe totální dar Bohu (srov. enc. Veritatis splendor, 21). Ať je proto postní doba v každé rodině a v každém křesťanském společenství využita k tomu, aby vzdálila všechno, co rozptyluje ducha, a zintenzivnila všechno, co živí duši, a otevírá ji pro lásku k Bohu a k bližním. Myslím zvláště na větší úsilí v modlitbě, v lectio divina, v přistupování k svátosti smíření a v aktivní účasti na Eucharistii, především na nedělní mši svaté. S těmito vnitřními dispozicemi vstupme do kajícího klimatu svatopostní doby. Kéž nás provází blahoslavená Panna Maria, Příčina naší radosti, a pomáhá nám v úsilí osvobodit naše srdce od otroctví hříchu a učinit z něho více „svatostánek živého Boha“. S tímto přáním vás ujišťuji o své modlitbě, aby každý věřící a každé společenství prošli s užitkem postní cestu, a uděluji ze srdce všem apoštolské požehnání.

Bollettino Vaticano
Mezititulky redakce Světla

PAPEŽ POZVÁN DO ANGLIE

Nadcházející blahorečení kardinála Henryho Newmana je příležitostí, ke které ministerský předseda Gordon Brown pozval do Anglie papeže Benedikta XVI. Stalo se tak při soukromé audienci ministerského předsedy u papeže. Termín blahorečení velkého anglického konvertity není zatím znám. Pokud papež pozvání přijme, bude to druhá návštěva papeže v ostrovní říši. První vykonal Jan Pavel II. v roce 1982. *Kath-net*

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

nám dražší než opravdová láska. Když Pán vyčistil chrámové nádvoří, neptali se židovští předáci, co to dělá, ale jakým právem to dělá. To, oč jim nejvíce šlo, byla skutečnost, že se cítili poškození ve své vlastní prestiži. Je to opravdu u mnoha lidí to nejcitlivější místo, kolem kterého je třeba chodit s velkou obezřetností. Tím, kdo by se mohl cítit nejčastěji a plným právem dotčen, pokud jde o nerespektování jeho kompetence, je však sám Bůh. Umíme si vůbec představit, kolik toho Bůh od nás musí „spolknout“? A přitom se nezabývá tím, jak by nás odsoudil, ale dělá všechno pro to, aby nás získal, zachoval a zachránil.

Kolikrát by se nás mohl ptát, jakým právem se mu „pletete do řemesla“ už tím, že vyslovujeme o svých bližních své nesmlouvavé soudy, a nepřichází nám ani na mysl, že Boží pohled na toho, koho soudíme, může být zcela jiný. My totiž vidíme jen větší projevy lidských rozhodnutí a činů, ale vůbec nevidíme do jejich nitra, do jejich motivace, do jejich často velmi bolestného procesu rozhodování a těžkých konfliktů, před které byli postaveni. I v případech, kdy se nám zdá, že provinění je naprosto jasné, je to náš subjektivní pohled a můžeme se také velice mýlit.

Když dal Svatý otec zveřejnit své rozhodnutí o zrušení exkomunikace, jistě by nejvíce uvítal, kdyby se setkal s všeobecnou radostí, že je na obzoru sjednocení a urovnání. Zcela opačná a někdy přímo odsuzující odezva i na některých odpovědných místech musela Svatého otce bolet více než útoky nepřátel. A nesporně z toho byl smutný i náš Pán, který by nám mohl říct jako kdysi apoštolům: „Nevíte, čím duchu jste.“

Zatím neznáme ani jeden případ, že by si Pán vyhledával takové vyvolené duše, které mu budou vyjadřovat soudy, jak neodpuštělné jsou lidské nevěrnosti a jak je oprávněné se nad

nimi pohoršovat, které by mu přednášely návrhy, jak má viny postihnout, jakými podmínkami jím ztížit návrat a jak je ponížít. Pán hledá odpočinutí v srdcích, která se jako smírné oběti spojují s jeho milosrdnou dobrototivostí, která jako kdysi Abraham neúnavně smlouvají a apeluji na jeho slitovnost a dávají samy sebe k dispozici jako bezvýhradnou oběť lásky.

Setkáváme se dnes na stránkách Světla s jednou takovou duší, Rosalíí Putovou. Je to jedna z jeho vyvolených, které Pán vyznamenal svými ranami a podílem na svém bolestném smírném utrpení. Souvislá řada stigmatizovaných, kterou zahájil před více než osmi staletými svatý František, se nezastavila před skepsí moderny a postmoderny a přesahuje už i do 21. století, kdy se dalším v řadě po P. Piovi a Martě Robinové stal bratr Eliáš z Clavi v Umbrii. Vedle naléhavých poselství Conchitě Armidě, která jsou vysokou školou Kříže, je to jiná podoba konkrétního svědectví o Ježíšově lásce, která zjevně vstupuje do našeho světa a chce náš pohled obrátit k sobě, a tím mnohem dále a výše, než kam často míří naše do sebe zahleděná malichernost.

A plyne z toho ještě jedno poučení: Jak je vidět, náš Pán nepokládá za nutné hledat modernější „výrazové prostředky“, ale stále setrvává u „středověkých“ forem. Jeho kříž totiž zůstává křížem a jeho podstatu nelze modernizovat: jeho oslavené rány si zachovávají svou podobu po celou věčnost, ale aby mohly být oslavené, musely být napřed bolestně proraženy nelitostnými hřeby. Na tom se nedá nic změnit. Zatímco my své vytrvalé úsilí o pohodlí a požitky na tomto světě přenášíme i do duchovního života a snažíme se svou vlažnost a polovičatost zdůvodnit svým filozofováním, Pán stále trvá na svém: - Vezmi svůj kříž na sebe den co den a následuj mě. Jinudy za mnou nedo jdeš.

Takové živé připomínky neměnné Kristovy pravdy se ovšem nelíbí Knížeti tohoto světa, který neustává v propagandě, že už je jiná doba a nelze setrvat u arteriosklerotické umanutosti a rigidity. Víme, jak se snažil o likvidaci P. Pia. Útočil na něho a týral ho osobně i fyzicky a snažil se morálně ho diskreditovat rozhodnutím církevní vrchnosti. Ani Rosalie nebyla ušetřena. Pomlouvačná kampaň nikoliv Církvi nepřátelských, ale katolických médií i v sousedních zemích byla tak intenzivní, že se její jedovatý dým dodnes zcela nerozplynul. Apoštol nám říká, že kde se rozmohl hřích, tam se rozhojnila i milost. Ale ono to zřejmě platí i naopak. Kde se projeví zdroj velkých milostí, tam se rozhojní i ďáblovy pleťtichy. Mluvil o tom i papež Pavel VI., zřejmě na základě osobní zkušenosti, když si trpce stěžoval na „Satanův dým, který pronikl do Církve“. Mohutné vatikánské hradby nejsou pro Zlého překážkou při jeho lstivém úsilí protlačit se inkognito do samé blízkosti Petrova nástupce. Zde je zapotřebí jiných hradeb, hradeb z obětí a vytrvalé modlitby vyzývající anděly a Ducha Svatého.

Ďábel usiluje velmi rafinovaně o to, aby nahlodil naše kořeny s naším pravým základem. Co rozhodně nelze přičítat Duchu Svatému, ale duchu Odpůrci, byla taková mylná interpretace Druhého vatikánského koncilu, která chtěla starobylé nedocentelné liturgické poklady Církve odložit, aby upadly do zapomnění. Představte si, že by naše vláda prohlásila: „Naše korunovační klenoty jsou přežitek středověkého triumfalismu. K čemu to dál přechovávat, prodáme je v dražbě.“ Jistě by se u nás dnes našli lidé, kteří by řekli, že je jim to úplně jedno. Ale to jsou lidé, kteří za největší poklad pokládají svou vlastní nevědomost. Náš poklad je drahocennější než klenoty. Ačkoliv se to zdá nepochopitelné, my jsme se v Církvi zachovali podobně. Jestliže pan

profesor Küng tvrdí, že Koncil byl předěl, který se rozešel s minulostí a založil novou tradici, pak se ovšem tento teolog rozešel i s tou Církví, kterou založil Ježíš Kristus, a má na mysli nějaký nový náboženský spolek, účastníka sdružení kolem „světového etosu“. Ve světle takového útoku na podstatu Církve musíme přehodnotit svůj lhostejný vztah k tradici a také uvážlivěji používat označení „tradicionalista“ jako něco diskreditujícího. Kdo nedokáže najít žádný jiný možný motiv pro postoje Bratrstva Pia X., než že jsou to rebelové, dopouští se povážlivého zjednodušení a měl by se zamyslet nad tím, na čem vlastně on sám postavil svoji věrnost.

Zřejmě nastala apoštolem naznačená doba, kdy lidé nesnášejí zdravou nauku a hledají si učitele podle svého vkusu. Na místo nedocenitelné apoštolské tradice se tlačí nové pojetí tradice, kterou bychom mohli stručně charakterizovat takto: „Předávám ti nauku víry tak, jak jsem si ji upravil a přizpůsobil, s tím, že tvým úkolem je pokračovat v mé tradici a dále si ji vhodně přizpůsobit.“ Takové pojetí tradice převrací obsah pojmu heretik. Heretik pro vyznavače liberálního relativismu není ten, kdo se odchýlil od předané pravdy, nýbrž ten, kdo se nepřipojil k novému pojetí tradice a přestal přejaté pravdy překrucovat a trvá na jejich původním znění. Nové pojetí pravověrnosti vyžaduje také nové pojetí tolerance. Protože se v atmosféře liberální svévole můžeme dočkat nejrůznějších a neslýchaných změn, je třeba se proti případné opozici předem vyzbrojit tím, že se vyhlásí a přímo uzákoní závazná absolutní snášenlivost k čemukoliv s jednou jedinou výjimkou: absolutní nesnášenlivost je třeba nadále zachovat k těm, kteří takovou formu tolerance odmítají přijmout. „Děti, poslední hodina je tu! Od nikoho se nenechte svést!“ (1 Jan 2,18.3,7)

-lš-

Pondělí 16. 3. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.05** Misionáři Ježíše **8.35** Hongkong **9.05** Katecheze biskupů V. Cikrleho a J. Škarvady **10.05** Po stopách Ježíše Krista (6) **10.30** Druhé čtení **11.00** PVM – Mgr. Daniel Kroupa **11.45** Malé biblické příběhy (33) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba (L) **12.05** Radžastán **13.00** Bolivijská barokní hudba **14.00** Harfa Noemova II. (1) **14.20** Robert Hliněnský 1908–2008 (P) **14.50** Iceland **15.40** Město Bohumín (P) **15.55** Kousek nebe **16.15** H2Onews **16.25** Můj báječný denní úděl **17.00** NOEparáda (P) **17.20** Kinematograf múz: Architektura **18.20** Hillsong a Matt Redman poprvé v ČR **18.25** Pro zdraví (23) **18.35** Malé biblické příběhy (34) **18.45** Žít cestou (2) **19.10** Kaple v poušti **19.20** Hongkong **19.50** H2Onews (P) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Harfa Noemova II. (1) **20.25** Mexiko (P) **21.00** Na koberečku (59) **21.15** GOODwillBOY **21.45** I vy máte nohy umývat – Arch. S. Gajek **22.15** Bolivijská barokní hudba **23.15** Josef Hlávka **23.55** H2Onews **00.05** Poslech Radia Proglas.

Úterý 17. 3. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.05** H2Onews **8.15** Hlubinami vesmíru **8.55** Na koberečku **9.10** Cesta k andělům (5) **9.50** Čtete z křesťanských periodik **10.00** Noemova pošta (R) **11.30** Debata – poruchy makuly **11.40** Malé biblické příběhy (34) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba (L) **12.05** Longital **13.15** Školy naděje **13.25** Zpravodajské Noeviny **13.30** Mexiko **14.10** Hillsong a Matt Redman poprvé v ČR **14.20** Taky jsem se tady narodil **15.00** Čtete z křesťanských periodik **15.05** Kaple v poušti **15.25** Zlatá dychowka **15.55** Vy, kteří jste zůstali **16.00** Návštěva Sv. otce v Africe (L) **16.40** Zpravodajské Noeviny **16:50** Školy naděje **17.00** U nás (1) **17.45** Můj báječný denní úděl **18.15** Dětská televize (2) **18.35** Malé biblické příběhy (35) **18.50** Nanuk **19.50** Zpravodajské Noeviny (P) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Bez hábitu **21.10** Po stopách Ježíše Krista (6) **21.40** Zpravodajské Noeviny **21.50** Žít cestou (2) **22.20** Octava dies **22.50** Taky jsem se tady narodil **23.30** Harfa Noemova II. (2) **23.50** Zpravodajské Noeviny **00.00** Poslech Radia Proglas.

Středa 18. 3. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.10** Zpravodajské Noeviny **8.20** Zlatá dychowka **9.00** Žít cestou (3) **9.20** PVM – Mgr. Daniel Kroupa **10.00** Přijetí Sv. otce u prezidenta Kamerunu a setkání Sv. otce s kamerunskými biskupy (L) **12.00** Polední modlitba (L) **12.05** Pro zdraví **12.15** Nanuk **13.10** Bez hábitu **14.15** Hillsong a Matt Redman poprvé v ČR **14.30** Misionáři Ježíše **15.00** Robert Hliněnský 1908–

2008 15.30 V posteli chit-chat (P) **16.45** Modlitba nešpor z baziliky Panny Marie, Královny apoštolů, v Kamerunu (L) **17.45** Myši na scénu (1) **18.00** Mše svatá (L) **19.00** NOEparáda **19.25** Kousek nebe **19.50** H2Onews **20.00** Z pokladů duše **20.05** Říkají to filmem (4) (P) **21.00** Salesiánská strečna (P) **21.30** Zpravodajské Noeviny **21.40** Pro zdraví (24) **21.50** Hlubinami vesmíru s prof. Z. Stuchlíkem a dr. Kovářem – 2. díl **22.30** Modlitba nešpor z baziliky Panny Marie, Královny apoštolů v Kamerunu (R) **00.30** H2Onews **00.40** Poslech Radia Proglas.

Čtvrtek 19. 3. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.05** Zpravodajské Noeviny **8.15** Po stopách Ježíše Krista (6) **8.45** Setkání Sv. otce s představiteli muslimské komunity (L) **9.10** Harfa Noemova II. (2) **9.30** Žít cestou (3) **10.00** Mše svatá ze slavnosti sv. Josefa z Kamerunu (L) **12.00** Polední modlitba (L) **12.05** Istanbul **12.40** Pro zdraví **12.50** Kousek nebe **13.10** Robert Hliněnský 1908–2008 (P) **13.40** Mexiko **14.15** V posteli chit-chat (6) **15.05** NOEparáda **15.25** Cesta k andělům – P. Ladislav Heryán **16.05** Město Bohumín **16.20** Zpravodajské Noeviny **16.30** Setkání Sv. otce s nemocnými v Národním centru kardinála Légera (L) **17.20** Taky jsem se tady narodil **18.00** Můj báječný denní úděl **18.30** Setkání Sv. otce se členy zvláštního výboru biskupské synody (L) **19.15** Duchovní závěť Chiary Lubichové **19.25** GOODwillBOY **19.50** Zpravodajské Noeviny (P) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Pro vita mundi **20.45** Zpravodajské Noeviny **20.55** Katecheze biskupů V. Cikrleho a J. Škarvady **21.55** Po stopách Ježíše Krista (6) **22.20** Noemova pošta (R) **23.50** Zpravodajské Noeviny **00.00** Poslech Radia Proglas.

Pátek 20. 3. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.05** Zpravodajské Noeviny **8.15** Kinematograf múz: Architektura **9.15** Kousek nebe **9.35** Harfa Noemova II. (2) **10.00** Závěrečný ceremoniál na letišti v Kamerunu (L) **10.40** Káhira **11.10** Octava dies **11.40** Myši na scénu (1) **11.55** Z pokladů duše **12.00** Polední modlitba (L) **12.05** Říkají to filmem (4) **12.45** Uvítací ceremonie na letišti v Angole (L) **13.15** Můj báječný denní úděl **13.40** PVM – Mgr. Daniel Kroupa **14.20** Káhira **14.50** Zpravodajské Noeviny **15.00** Křížová cesta **15.30** Taky jsem se tady narodil **16.10** Zpravodajské Noeviny **16.20** Hlubinami vesmíru **17.00** Přijetí Sv. otce u prezidenta Angoly a setkání s angolskými biskupy **19.20** Křížová cesta **19.50** H2Onews (P) **20.00** Z pokladů duše **20.05** Etika v médiích (L) **21.45** Po stopách Ježíše Krista (6) **22.15** H2Onews

Poselství Královny míru

Drahé děti! V tomto čase odříkání, modlitby a pokání vás znovu vybízím: jděte a vyznejte své hříchy, aby milost otevřela vaše srdce, a dovolte, aby vás změnila.

Obracejte se, děti moje, otevřete se Bohu a jeho plánu s každým z vás. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!

Medžugorje, 25. 2. 2009

22.30 Na koberečku (59) **22.45** I vy máte nohy umývat – Arch. S. Gajek **23.15** Robert Hliněnský 1908–2008 **23.50** H2Onews **00.25** Poslech Radia Proglas.

Sobota 21. 3. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.05** H2Onews **8.20** Plavba řekou Lijiang **8.45** Čtete z křesťanských periodik (P) **8.55** Duchovní závěť Chiary Lubichové **9.00** Pro zdraví (24) **9.10** Ve jménu Ježíše (24) **9.40** V posteli chit-chat (6) **10.30** Řeckokatolická bohoslužba (L) **12.00** Angelus Domini **12.05** Harfa Noemova II. (2) **12.30** Salesiánská strečna **13.00** H2Onews **13.15** Phatfish **14.05** Geriatria v stacionári **14.15** Školy naděje **14.25** Bez hábitu **15.35** Pro vita mundi **16.10** NOEparáda **16.30** Setkání Sv. otce s mládeží Angoly (L) **18.00** Salesiánská strečna **18.35** Myši na scénu (2) **18.45** Zpravodajské Noeviny **18.55** Můj báječný denní úděl **19.25** Druhé čtení (P) **19.50** H2Onews **20.00** Z pokladů duše **20.05** Po stopách Ježíše Krista (7) (P) **20.35** Hranice **21.05** Hlubinami vesmíru **22.05** Žít cestou (3) **22.25** Katecheze Mons. Josefa Hrdličky **23.25** Druhé čtení **23.50** Zpravodajské Noeviny **00.00** Poslech Radia Proglas.

Neděle 22. 3. 2009: 8.00 Programová nabídka TV NOE **8.05** H2Onews **8.15** Evangelium (P) **8.20** Kousek nebe **8.50** VLKOLÍNEC – „perla v horách zrozená“ (P) **9.00** Na koberečku (59) **9.15** Pro vita mundi **9.55** Evangelium **10.00** Mše svatá z Angoly se Sv. otcem (L) **12.00** Polední modlitby (L) **12.15** Zpravodajské Noeviny **12.45** Evangelium **12.55** Školy naděje **13.05** Duchovní závěť Chiary Lubichové **13.15** Katecheze Mons. Josefa Hrdličky **14.15** Salesiánská strečna **14. 45** Zlatá dychowka **15.15** V posteli chit-chat **16.05** Ve jménu Ježíše (25) **16.45** Setkání Sv. otce se zástupci církevních hnutí o postavení ženy v Angole (L) **17.30** Taky jsem se tady narodil **18.10** Mexiko **18.45** Po stopách Ježíše Krista (7) **19.10** Nanuk **19.55** Evangelium **20.00** Z pokladů duše **20.05** Octava dies (P) **20.35** Koncert královský **21.25** Město Bohumín **21.40** Žít cestou (4) **22.00** Můj báječný denní úděl **22.30** Druhé čtení **22.55** Noemova pošta (R) **00.25** Zpravodajské Noeviny **1.05** Poslech Radia Proglas.

P. GABRIEL AMORTH O HOSPODÁŘSKÉ KRIZI

Finanční a hospodářská krize je ďáblovo dílo. Takový je názor římského exorcisty P. Gabriela Amortha: „Kde vládne rozdělení a nejistota, tam pracuje satan.“ Hospodářské zmatky působí také na lidi. „Vytvářejí odcizení a rozpory, přesně to, co Satan chce,“ řekl P. Amorth. Ďábel si posluhuje hospodářskými experty a investory, vnuká jim špatná rozhodnutí, a tak vyvolává zmatky a krize. Jeho síla spočívá v tom, že může působit zcela skrytě a neopozorovaně. „Největší ďáblovo vítězství spočívá v tom, když zasel víru, že neexistuje.“

POHORŠENÝ RAKOUSKÝ PREZIDENT

Rakouský prezident Heinz Fischer (SPÖ) se cítí dotčen, že na úřad světicího biskupa mohl být navržen člověk, který pokládá zákon povolující potraty za „vražedný zákon“. S „velkým důrazem“ také požaduje, aby se „definitivně skončilo“ s diskriminací a aby homosexuální svazky byly zrovnoprávněny s řádným manželstvím. Není prý mu znám žádný argument proti splnění tohoto přání.

„PRYČ S NÍM!“

K „těžkým hříchům“, které v Rakousku nechtějí odpustit P. Wagnerovi jako kandidátu na úřad světicího biskupa, patří: tvrdí, že homosexualita je vyléčitelná, vidí v četbě knihy Harry Potter ne-

bezpečí nezdravé víry v satana a čarodějnictví, a poukázal na skutečnost, že při hurikánu v Americe byly zničeny všechny potratové kliniky a nevěstince a pokládá to za následek znečištění nejen přírodního, ale i duchovního prostředí. Jako přitěžující okolnosti jsou považovány skutečnosti, že ve své farnosti zavedl časté adorace, ale ne zavedl ministrantky.

VZPOURA ŠVÝCARSKÝCH KATOLÍKŮ

„Nevystupovat z církve, ale vystoupit proti Vatikánu,“ to je heslo nové platformy kolem pastoračního teologa Leo Karrera, který vyzývá na internetu politiky, teology, katechety, kněze, aby manifestačně vystoupili proti sblížení s Bratrstvem Pia X. a proti způsobu jmenování biskupů. Žádá, aby všichni věřící měli právo spolurozhodovat na všech církevních úrovních, a svolává na 8. března do Luzernu protestní demonstraci proti Vatikánu.

POLITICKÁ STRANA „RODINA“

Ve Švýcarsku byla založena nová politická strana Rodina. Zakladatelem je René Bertschinger, otec čtyř dětí. Strana chce podle švýcarské ústavy chránit zájmy rodičů a dětí a společného soužití. Chce přivést k jednomu stolu rodiče, aby se angažovali za své důstojné postavení ve společnosti.

Kath-net

Liturgická čtení

Neděle 15. 3. – 3. neděle postní

1. čt.: Ex 20,1–17
Ž 19(18),8.9.10.11
Odp.: Jan 6,68b (*Pane, ty máš slova věčného života.*)
2. čt.: 1 Kor 1,22–25
Ev.: Jan 2,13–25
Slovo na den: *To řekl o chrámu svého těla.*

Pondělí 16. 3. – ferie

1. čt.: 2 Král 5,1–15a
Ž 42(41),2.3; 43(42),3.4
Odp.: srov. 42(41),3 (*Má duše žízni po živém Bohu, kdy už ho spatřím tváří v tvář?*)
Ev.: Lk 4,24–30
Slovo na den: *Mnoho malomocných.*

Úterý 17. 3. – připomínka sv. Patrika

1. čt.: Dan 3,25.34–43
Ž 25(24),4–5ab.6+7bc.8–9
Odp.: 6a (*Rozpomeň se, Hospodine, na své slitování.*)
Ev.: Mt 18,21–35
Slovo na den: *Odpustit svému bratru.*

Středa 18. 3. – připomínka sv. Cyrila Jeruzalémského

1. čt.: Dt 4,1.5–9
Ž 147,12–13.15–16.19–20
Odp.: 12a (*Jeruzaléme, oslavuj Hospodina!*)
Ev.: Mt 5,17–19
Slovo na den: *Nedomnívejte se, že jsem přišel zrušit zákon.*

Čtvrtek 19. 3. – slavnost sv. Josefa

1. čt.: 2 Sam 7,4–5a.12–14a.16
Ž 89(88),2–3.4–5.27+29
Odp.: 37 (*Jeho potomstvo potrvá navěky.*)
2. čt.: Řím 4,13.16–18.22
Ev.: Mt 1,16.18–21.24a
nebo Lk 2,41–51a
Slovo na den: *Udělal, jak mu anděl Páně přikázal.*

Pátek 20. 3. – ferie

1. čt.: Oz 14,2–10
Ž 81(80),6c–8a.8bc–9.10–11ab.14+17
Odp.: srov. 11.9a (*Já jsem Hospodin, tvůj Bůh, slyš můj hlas!*)
Ev.: Mk 12,28b–34
Slovo na den: *Je jediný Pán.*

Sobota 21. 3. – ferie

1. čt.: Oz 6,1–6
Ž 51(50),3–4.18–19.20–21ab
Odp.: Oz 6,6 (*Chci lásku, a ne obět.*)
Ev.: Lk 18,9–14
Slovo na den: *Si na sobě zakládali.*

BREVIÁŘ PRO LAIKY

14. – 21. BŘEZNA 2009

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 15. 3.		PO 16. 3.		ÚT 17. 3.		ST 18. 3.		ČT 19. 3.		PÁ 20. 3.		SO 21. 3.	
Antifona	270	299	270	299	270	299	270	299	1324	1467	270	299	270	299
Žalm	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881	783	881
Ranní chvály:														
Hymnus	270	300	271	300	272	301	271	300	1325	1467	271	300	272	301
Antifony	338	376	1046	1165	1062	1182	1076	1198	1325	1468	1107	1232	1123	1248
Žalmy	1030	1150	1046	1166	1062	1183	1076	1198	813	914	1108	1232	1124	1249
Krátké čtení a zpěv	338	377	342	381	345	385	348	389	1326	1468	355	397	359	400
Antifona k Zach. kantiku	338	377	342	382	345	385	349	389	1326	1469	356	397	359	401
Prosby	338	377	342	382	346	385	349	389	1326	1469	356	397	359	401
Závěrečná modlitba	339	378	343	382	346	386	349	390	1327	1469	356	398	360	402
Modlitba během dne:														
Hymnus	273	302	273	302	273	302	273	302	1264	1402	273	302	273	302
Antifony	273	303	273	303	273	303	273	303	1327	1470	273	303	273	303
Žalmy	1035	1155	1051	1171	1067	1188	1081	1204	1265	1403	1113	1238	1128	1254
Krátké čtení	339	378	343	383	346	386	350	390	1327	1470	356	398	360	402
Závěrečná modlitba	339	378	343	382	346	386	349	390	1327	1469	356	398	360	402
Nešpory:														
SO 14. 3.														
Hymnus	268	297	268	297	268	298	269	299	1322	1464	1322	1464	268	297
Antifony	336	375	340	379	1056	1177	1071	1193	1323	1465	1328	1471	1118	1243
Žalmy	1025	1144	1040	1159	1057	1177	1072	1193	1751	1971	1761	1982	1118	1243
Kr. čtení a zpěv	336	375	341	380	344	384	347	387	1323	1465	1329	1471	357	399
Ant. ke kant. P. M.	337	375	341	380	344	384	347	388	1324	1466	1329	1472	358	399
Prosby	337	376	341	380	344	384	348	388	1324	1466	1329	1472	358	400
Záv. modlitba	339	378	339	378	343	382	346	386	1327	1469	1327	1469	356	398
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1238	1374	1242	1379	1260	1398

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu 14. 3. • 28. 3. • 18. 4. • 16. 5. • 23. 5. • 30. 5. • 6. 6. • 13. 6. a 20. 6. 2009 v době od 7.30 do 12 hodin.

NOVINKA

KÁZÁNÍ O SVATÝCH

Joseph Ratzinger – Benedikt XVI. • Z němčiny přeložila Ing. Zdeňka Michlová

Sbírka promluv o svatých, které pronesl papež Benedikt XVI. ještě jako kardinál. Světci jsou výkladem Ježíše Krista, který se v nich stává konkrétním – to je základní přesvědčení, z kterého J. Ratzinger vychází. Spolu s uměním označuje svaté za apologety církve. Teprve když znovu objevíme svaté, najdeme znovu i církve.

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Brož., 124 x 189 mm, 136 stran, 132 Kč

ra nejen popisuje, ale i vysvětluje symboliku sloupu. Přínosem je velké množství barevných fotografií a rovněž závěrečný slabikář, který nabízí širší vhléd do historie města a do života církve.

Orel jednota Olomouc • Křídový papír, brož., A5, 48 stran, 100 Kč

DŮVĚRNĚ S JEŽÍŠEM

Gaston Courtois • Z francouzštiny přeložila Marie Holková

Krátké meditace, které mají předem danou strukturu: na úvod je několik textů z Písma svatého. Následuje rozmluva, ve které jako by k nám v první osobě promlouval sám Ježíš. Vše ukončuje modlitba. V rozmluvách nás Ježíš ujišťuje o své lásce, povzbuzuje nás, dává nám rady, napomíná nás.

Karmelitánské nakladatelství • Třetí, upravené vydání, v KNA první • Brož., 116 x 180 mm, 160 stran, 149 Kč

Z JINÝCH NAKLADATELSTVÍ

ČESTNÝ SLOUP NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE V OLOMOUCI

Připravila Milada Čechmánková • Fotografie Monika Čechmánková

Olomoucký Čestný sloup Nejsvětější Trojice, zapsaný ve světovém kulturním dědictví UNESCO, hovoří nejen svou uměleckou krásou a není jen svědkem minulých časů. Mluví také o tom, čeho je znamením a symbolem – o Nejsvětější Trojici, tajemství víry, o Panně Marii a svatých. Tvůrcem sloupu je Václav Render (1669–1733), který dovnitř sloupu umístil kapli Nejsvětější Trojice s reliéfy Filipa Sattlera (1695–1738). Tato brožura

STÍN OTCE • PŘÍBĚH O JOSEFOVI Z NAZARETU

Jan Dobraczyński • Z polštiny přeložila Marie Havránková

V románovém příběhu o svatém Josefovi z Nazaretu se autor ujímá nejen těžkého úkolu převyprávět život tohoto světce, nýbrž také rekonstruuje kulturní pozadí, ve kterém se Josefův život odehrával. Zachycuje nesnáze rodinného prostředí, napjatou atmosféru, v níž Židé očekávali příchod Mesiáše, politické události na dvoře Heroda Velikého, vládcovy intriky, zvrácenosti a zločiny. Vychází při tom z biblických pramenů i z rozsáhlého literárního materiálu tehdejší doby.

Paulinky • Třetí vydání • Váz., A5, 272 stran, 215 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803

Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz

Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2

147/2002

P.P.

D + 1

771 11 Olomouc 1

Dolní nám. 24

Matice cyrilometodějská s. r. o.